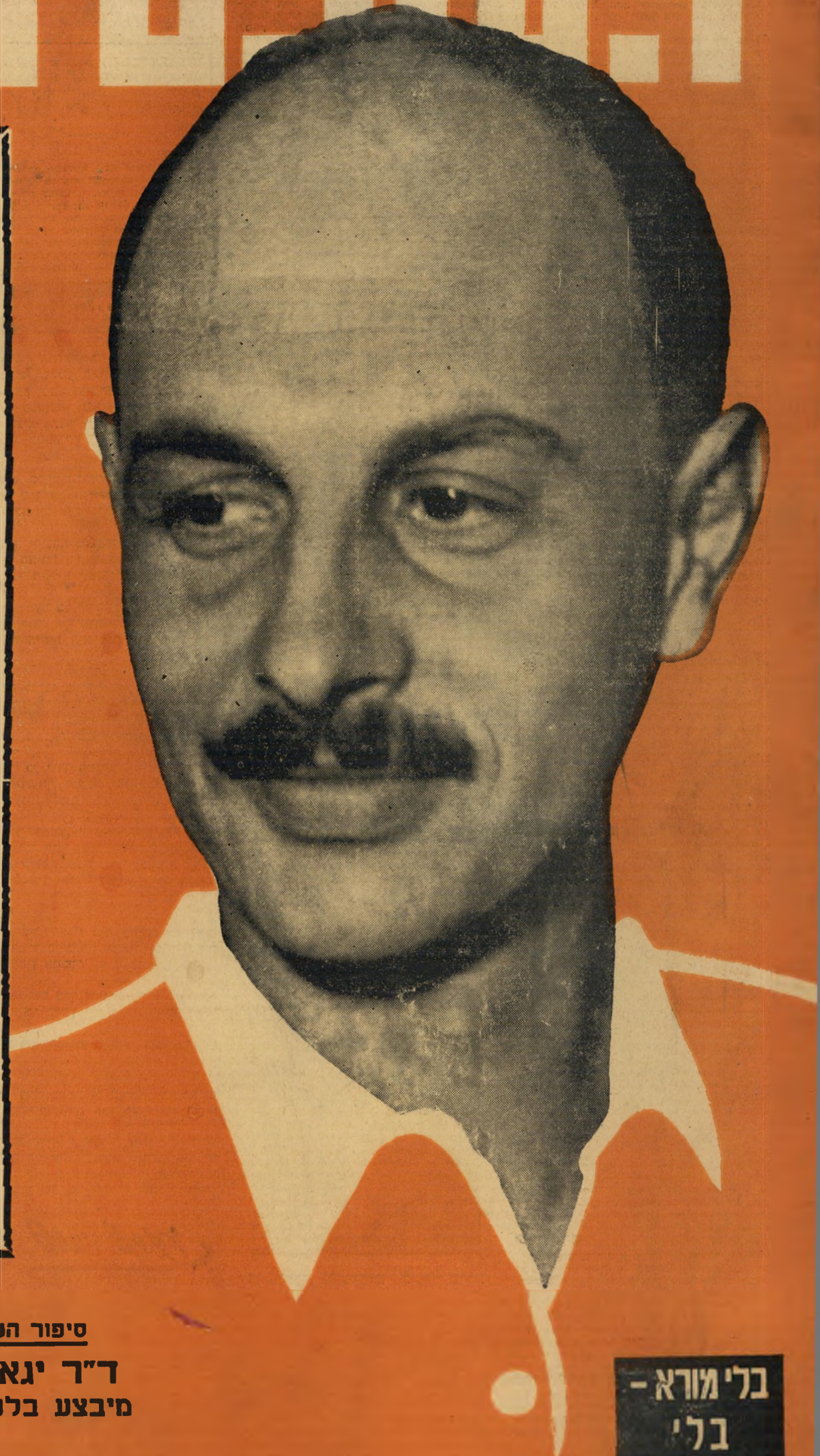
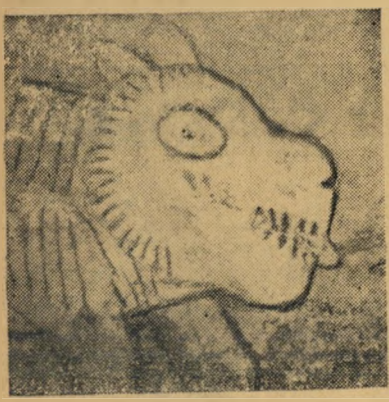

עמוס קינן בספרד: בתי-הקפה, בתי-הקרון, בתי-הכנ

האיש והבית

פרסום בכורה
עולמי:

התגליות המרעישות של בית שערים

*

הגיימחאנה

סיפור השער:

ד"ר יגאל ידין
מיבצע בלשי בחצור

בלי מורא -
בלי
משוא פנים

העורך הראשי:
אורי אבנרי

ראש המערכת:
שלום כהן

עורכי-משנה:
דוב איתן, ברוך נאדל, אורי סלע

עורך כיתוב:
איתן נברלי

הכתב הראשי:
עמואל פרט

חברי המערכת:
אין המערכת אחראית עבור תוכן המודעות. מלבד עבור פרסום המודעות המסומנות תחת הכותרת "דו"ח לצרכן", "דו"ח לצרכן" ו"דו"ח לנכנס" וכן המכתב "דו"ח לבוה"ב" כולל ונכנסות עליהם. המודעות המודעות מסומנות אחרת ואין המערכת אחראית לתוכןן ולדעות המובעות בהן. המודעות שיש להן את דעות המערכת שום צורה שהיא את דעות המערכת.

רח' גליקסון 8 תל-אביב. טל 26785. טלפון 26785. ת.ד. 136. טל 26785. המוציא לאור: העולם הזה בע"מ. דפוס ישראל בע"מ. ת"א טל. 23204.

הציר הראשי:
שמאל ברוך

מנהל מבצעים:
שלמה אורי

עורך דפוס:
אריה אריאל

מנהל מעבדה:
נחום רוזן

העתון הנקרא ביותר במדינה

21.6.22

עכשיו, אחרי שהמערכה הגדולה בחיפה נשתקקה (לפי שעה, על כל פנים), דומני שהגיע הזמן לומר כמה דברי סיכום בדעה צלולה ומחוקק להטריח. הני קוראים בשאלונו במכתבים פרטיים: מדוע נטפלו דווקא לאבא חושי? האם הרגינו אותנו אישית? האם רצינו "לדפוק" אותו? האם עיריית חיפה היא המושחתת היחידה בארץ? האם רצינו להילחם במפא"י?

מעולם לא היתה לנו שום טינה אישית נגד חושי האישי. כמעט ההיפך הוא הנכון. לא היה ראשעיר אחר אחר קיימנו יחסים כה ידידותיים בעבר כמו עם חושי. כל עוד סברנו כי מפעלו חיובי כולו, או אפילו בעיקרה, שמחנו לשתף פעולה עם איש שהוא גאון-שליט-סומת כמו חושי. אולם כשהתעמקה חקירתנו, ולעיינינו הצטיירה תמונה הולכת, לא היתה לנו ברירה אלא להקריב את היחסים הידידותיים על מזבח התובנה העיונית. לא עשינו זאת בשמחה. ידענו מה רב כוחו של המנגנון החושיסטי. לא השלינו עצמנו לרגע שנועד לנו כאן נצחון קל או מיהר או בטוח. אכן, עיריית-חיפה אינה יחידה בשחיתותה. לרוע המזל, כמעט כל העיריות בארץ מושחתות בצורה זו או אחרת, ובמידה גדולה פחות או יותר. התכונה המיוחדת לחיפה היא אחרת. בכל עירייה קיימת השחיתות למען השחיתות. בחיפה השחיתות היא מכשיר פוליטי, והיא אחת-תאומה של הטרור.

עיריית מוסאיימות אחרות מעוררות שאט-נפש. ואילו החתליך שהתקדם בעיריית-חיפה הטיל פחד ממש. כשי נוצר הגרעין לתופעה פוליטית חדשה לגמרי בארץ: מין פאשיסטי-בויער אנפין בנוסח חואן פרון ו"כל אנשי המלך", העומד על שתי הרגליים של השחיתות והכפייה. המעלה על רקע זה קיבלה השחיתות משמעות חדשה: היתה לה מטרה ברורה להפוך את הגנבים המועלים ושאר הגאנגסטרים לעבדים נרצעים, שאינם יכולים לברודן מבלי להיכנס ישר לבית-הסוהר. תופעה חדשה זו הטילה את אימתה על מפא"י כמו על כל שאר המפלגות הישנות. גילויי העוול הזה לא באו לפגוע במפא"י, אלא להיפך, להעמידה על הסכנה. אין ספק שלא רק אותם חברי-מפא"י האנאנים שסיפקו לנו אינפורמציה חיונית יסודית, אלא גם רבים אחרים בצמרת המפלגה, ראו את הברב בעיני יפה. אולם למפלגה עצמה לא היה האומץ לקטוע את האבר הנגוע. תחת זאת המייצבה לצידו של חושי, קיבלה על עצמה את האחריות לתעלוליו. מאותו רגע הפכה המערכה נגד חושי לפגיעה במפא"י — באשמת מפא"י עצמה. דומני שהיא שלמה את המהיר ברבבות קולות אבוים ברחבי הארץ, ובאבדן סיכויה בעיריית תל-אביב. אבא חושי אכל בשר, ושני גולדה מאירסון קהו.

מטבע הדברים, בשעת חקירה כל כך מקיפה כמו גילויי העוול הזה בחיפה, מעורבים בדבר מאות אנשים. אולם אם קורה ובהמשך החקירה מתברר כי בלטה המאבק נגד בטעות איש פרטי שידו לא היתה במעל, יהיה זה אך הוגן שעתון המפכד את עצמו ואת קוראיו יודיע על כך בפה מלא. כך קרה ביחס למהנדס-הבנייה העירוני יוסף כהן, שהואשם בכך שהיתה לו טובת הנאה פרטית מן העסקים המזורים של קרן ראש-העיר, וכן נאמרו כלפיו עוד דברים, אשר לאחר בירור נוסף הוברר בעליל כי אין יסוד להאשימו בהם. על כך, חובה מוסרית היא בעיני להודיע לך זאת, ואני רוצה לפרוע חוב של כבוד בהביעי את צערנו הכן על כך.

פולחן החושים נשבר. הילת-הקדושים של חושי כבתה לעולם. הוכח כי במציאות הישראלית גם השחיתות והטרור אינם רגילי של ענק, אלא אך כרעי-תרנגולת אשר יד האמת תצלה לשבת. לכן, מתפנה שדה-הקרב מחללי שני הצדדים. זכריה פרייליך, סגל החושים המבוער ביותר, נפרד מן העירייה (לפי דרישת שותפי הקואליציה החדשה של חושי), קיבל פיצויים שמינים ומשרה שמנה ערך יותר בסולל-בונה. ואילו סגנו, יוסף צרפתי, שהצטיין באומץ-לבו בשעת החקירה נגד פרייליך, התפטר את אף (לפי דרישתו של אבא חושי), לפני שהטמנה הגנדיה החושיסטית לבלה לפגוע בו. והשאלה היא: האם ילמדו מנהיגי מפא"י את הלקח כי יוכלו להעצרת קהלה אם ירהיבו עוז להקוע את השחיתות אף כשהיא מתגלית בשור רותיהם; או אם יעדיפו את הדרך הקלה אך היקרה וקצרת-הראי של חיפוי וטישטוש הנגעים.

מכתבים

הצלת אלוהים מירידים
במאמר "הצילו אותנו מירידים" (העולם הזה 1937) טוען אורי אבנרי כנגד דברי הרב בישראל על הקשחת ליבם לנבי הפליטים הערביים. בשאלונו: "הוכח היתה הם ישראל? הוכח היו נושאי שם אלוהים?" מנלה אני את חוסר-דיועו

בארקב בשעתו, כי המקום הרגיש ביותר של היהודים הוא הכיס?

"דבר" בעת
מאז הרהיב דבר עון כנפשו לרמוז בצורה שפלה כי העולם הזה שם פצצה לעצמו ויכין את חייהם של עשרות יוריי הבית, חיובית למכת הנגד של העולם הזה. התאבדות מרות וכבר השתכנעתי שאין לכם דב להשיב מלחמה שקעה בנורה העיקרית. מאמרכם על חיים שורה. (העולם הזה 1938) ניהם אותי. לא היהתם, אבל עשייתם עבודה יסודית.

ישראל מירסקי, חיפה
איר עתון המכבד את עצמו מחזיק עורך ראשי כמו שורר? איפה הנבול?

מרים טאובר, ירושלים
אכן, לכל "דבר" יש נבול.

...התרגונו מאד על תוכן הכתבה נגד עמון שאני מאמין בדרך כלל לדבריו. אולם נהניתי מן הכתיבה. כמה שימושים מצאתם למילה "דבר"?

יוחי תורן, טבריה
להנאת הקורא תורן, שימוש נוסף: פתי יאמין לכל "דבר".

קיימתם את המצוה: רכב על "דבר" אמת! (תהלים מ"ה).

שמואל בראל, פתח-תקוה
וכן: המני יפלא כל "דבר"? (תהלים ל"ב).
וכן: "דבר" בליעל יצוק בו (תהלים מ"א).
זהו פירושו השם שורר מתוך המלון השימושי לפשע העברית האש יורה נזק?
שורר (שין ימנית) — צורה, איוב, מבקש רעה ל...
שורר (שין השמאלית) — שליט, שולט, מושל. כשמו, כן הוא.

ז. ספירטואליסט, חולון

זהב הנגב
נפלא! עצום! מאורע בעל משמעות עולמית, מעשה נבורה שאין דוגמתו! לא פחות מאותה-נבורה מועל לאותם, "נערי זהב" תל-אביבים ש-ויתרו, פשוטו כמשמעו, על ריקודים וקולנוע וירדו ל"4 (1) ימים לטיול בנגב. (העולם הזה 1937). ולא די בכך, אלא שנוסע על התלחות הרבות היו גם בשמש וניצלו ממש

יוסף אלמוג, תל-אביב
צינתם שרק נערה אחת השתתפה בטיול מרתק זה. האם אין זאת הוכחה לחוסר דם של הנערה העירונית הישראלית?

רבי"ט משה כהן, 280224, צה"ל
...ו ירידה על-מנת לראות את הנגב, לזכור במהירות בניפים ולהתלבש פעם ביוכל בכניו ובובעי קאוביו — פשע על פשע, או: סנוכיום רודף סנוכיום.

ארו כ"ץ, עין-שמר
קולומבוסים יצוקיזה ירדו לנגב במסע קשה ומפודר. שיה מאמץ הנפשו והנפש אחרי! מרוע לא תפרסמו את קורות חייהם ושאר מעשי נבחרתם? מניע להם! סוף סוף היו ארבעה ימים בנגב!

התלמוד מוד המורה
העולם הזה (1937) פרסם מכתב מאת יוסף לוינגר תחת הכותרת, "הכה בשמן". מבלי להיכנס לפירוט הרגיש רוצה להשיב למר לוינגר, שהוא אכן, מורי להיסטוריה בכתה השביעית: אסור לנו לתת חופש רב מדי לערבים ויש לקיים עליהם חוקי בירוד. אנו ערבים כשמתחבצ בזה שיקי לחשוד בכל ערבי כמשתתף פעולה עם אויבו שמעבר לנבול אל לנו להיות נרבים כלפיהם. עדיין טוב מצבם בישראל עשרת מינים ממצב היהודים בארצות-יהם. אותו דבר אמור לנבי הקומוניסטים.

השמע כרוכים שיתקומם אדם ויביע דעות נגד השלטון וישראל זמן רב כשראשו על כהפיו? בארץ — בכל הזדמנות מבימים הם את הערבים נגננו, מוציאים דיבת-הארץ רעה ונהנים מחופש עתונות!

חגי קולוב, קרית-מוצקין
...נראה שהארצות השכנות שאנו קשורים איתן בחבלי הנורל של שלש האחריות שבטראגדיה היונית (הזמן המקום והעלילה) הולכות ו מתרחקות מאפוסורפוסתו של הרוד סאב. בעוד אצלנו נוכר הקול הדרוש התקרבות נכפת אל המיסה ה"נלובאלית" של אכירי האנטי-סובייטים התומפני, דבר המאיים להפוך את ארצנו לקוריאא שנייה.

בשר זרם
בכתבתם על הנשיא המודר של ארנטינה. היאן פרון (העולם הזה 1937) שכחתם לציין כמה מעשים אשונים עשה בימי כהונתו: (א) בשנים שהיה מחסור בכשר בארנטינה, הרשה לייצא בשר ל ישראל. (ב) הוא ואווה פרון עזרו למאכזה של ישראל כשטח הסוביאלי. (ג) פרון הצליח לפתור את הבעיה העתקה ביותר בעולם ללא אמצעים משטרתיים.

פנחס שורר, טבריה
אי תסתכל בוקנקן
נהינו לקרא נרשון שטרן (העולם הזה 1938) שהוא יכול לתלת: את הזקן שלו על המכבד לעומת זקנו של בודרווי (אבל שהמסמר יהיה דפוק על קיר מחסן הטרנסאומת).
לאה לור, כפר-איתא

עמד סופה להילחם כך. "הרי אנו מיטריכי לרעה כי הערבים ככללם לא השלימו עמנו וגושאים עיניהם תרד לסיבוב שני."

ועל השאלה: "הוכח היו נושא ששאלותיהם שתפקידם היה להטיף למידת-החיים." יודעים אנו מן התנ"ך, כי בשעה ששאלו חמל על אנו אמר לו שמואל: "קדע ה' את מפלכת ישראל מעליך היום." מכאן, שבכל הקשור בקיומנו ה' לאומי אסור שמירת הרחמים התפוס מקום נרחב למדי, שהרי השארת בוצייהצפע כמה כנידול צפע הרש, ובדברים האמורים ברכוש הנטוש, אינו בעיה נתלתה ככאן לנבי נושאיהדת? השקפת הרחמנותמה על הכתוב בתנ"ך מורה: "וכל אשר תהיה בקיר, כל שללה תבו לך ואכלת את שלל אויבך."

שמואל זילברשטיין, גבעתיים
...כאשר אתם מנסים לשורר את עצמכם מבלי האיקוויזיציה הדתית בישראל, אתם דומים ל נולידר בארץ הענקים, השחרור אולי יבוא פעם. כעתיד הרחוק, אבל לא אנתנו נוכח לאכול מן פירותיו, כי אנו הנוני דוריהמבדר שנועד לשרת את הארץ, הוא ולמות בה. אנתנו עבדים ל רעיונות שמנהיגו הנוכחים למחזותיו בעבר ו בהווה.

ישראל ברדג, תל-אביב
...מקור השחיתות בארץ אינו ברכוש הנטוש. הוא מצוי בליבות אנה שתפקיעו אותו. איני נמנה עם שומרי המסורת הארוכים. אני מאמין שהאלוהים נמצא בליבו של אדם ולא בתפאודה שהוא בונה מסביבו. עלינו מוצא אני זכות לומר שלא נצונו הדת לבדר הם אלה החייבים להשמיע את דרישת המוסר, כנביאים ולהכריז אלה הבלות. דרישה זו שלף צריכה להיות מובנית אל כל שכבות העם. על מפלנותיו, רכבונו ושביו אור היושר שנתר בתוכו.

התפקיד אינו רק להציל את האלוהים מידו נשאי כל שמו לשוא, אלא להציל את האלוהים מידו כל אלה המתיימרים לשאת מלכו בלככם — כמל הצרף — תמים ולא-תמים כאחד. אין תפקיד קדוש יותר מזה.

אברהם קרביץ, חיפה
אם לאורי אבנרי כאובה בעיית הפליטים, אי לי כאובה אלה בונים בעיית ההסתגלות והרצה שרק הפליטים מבצעים אותם בזהותם של כמה מתושבי המועד בארץ. האם רשאי אורי אבנרי לדרוש מאתנו לעשות ניסיון על דמם של אחים. איש רבועית הדת, כלומר, לאנשי הרת שי הכבו אותה למפלגה — צדק הכותב. כל אותם אנשיהת מרתם היחידה היא לשבת בכוכת או כעירייה. והם נושאים את שם ה' לשוא. לצורך זה לא צריך לערוב כעונוי את בעיית הפליטים.

כרמלה פרץ, ירושלים
אחרי הלען על הדתיים, המניעו כמעט בכל ליון העולם הזה, מתפלאים אתם איפה מרתם הרחמים של אנשי הות בישראל לנבי הפליטים הערביים?

איפה מידת-הרחמים שלכם לנבי אנשי הדת? **שמחה אפל, נכה** משלחמת-השחרור, המתחיל

המאמר היונה עזות נאמנה לי אבנרי נמנה עם בונ הכופרים החוטאים ומתיאיים. די בי כותרת המאמר — "הצילו אותנו מירידים" — כדי לנשע על נקלה כי כתב אותו אחד מצאצאיו של ירבעם בירנבט. אכן, מר אבנרי, וכו המכודר הוא באיזה חבר שלך, שמתנו לו פח אותם אנשי השני השפלים? הלא הרשעה כמה מנוהכת ו מלאת אירייה אותה קריאה ס.א.ם. שלף, "הצילו אותו!" רכך התמלא פתח מחלה על אלוהים. אבנרי, מה?

"כה למים"
מסתייגים של העולם הזה (1938) נגד עמירתו של ב. נ. לפני הנשיא כשדורו בכיסיו מבוסס

בן-גוריון ובקריים בשרה-בוקר

על איהכנה יסודית. אם תתעמקו בכל תמונותיו של בן-גוריון, מאי ירד לשהדבוקר, תיחבכו לדעת כי החיבת שתי ידיו לכיסים הפכה אצלו לכרעה הספירטואלית. אפשר להשתוה להרבת הוד אצל מוסוליוני, או הרמת הגרונף אצל סטאלין. איני הושב שתינו את בן-גוריון. לכן מוטב ללכת בדרך ההפוכה. איני מציע להפוך את כיוון יודים לכרעה הנאיבית כלווי המלים: "כה למים!"
רפאל מורי, רמלה
הסבור גם הקורא מורי, כמו נגד-המנדט

הם מחפשים את האתמול

רוח טובה מהלכת פלאים בארץ: רוח הבילוש ההמוני אחר סודות האתמול של המולדת. היתוש עוקץ את קרבנו-תיו ללא אבחנה: מלומד בן 80 כמו סירר בן 18, עקרת-בית מופתעת-מעצ-מה כמו עורך-דין שלא פתח מעולם ספר היסטוריה. משך ארבעה ימים רצופים, בשבוע שעבר, הפכו המוני החובבים, הוותיקים והחדשים, את הכנס הארכיאולוגי ה-11 למאורע מר-כזי בחיי הארץ, הקשיבו מרותקים להרצאות מדעיות יבשות שפתחו לפניהם עולם חדש, טיפסו בתלים עזו-בים וזחלו על ארבע במערות שבהרים.

כתוככי תל מגידו: המזבח העגול (למטה מי שמאל) כבר היה עתיק כשבאו בני ישראל לארץ כנען. בכל זאת הוא מתאים להפליא להוראת ספר שמות: «ואם מזבח אבנים תעשה לי, לא תבנה אתהן גזית, כי חרבך הנפת עליה ותחללה» דמויות מבקרי הכנס, ביניהם נזיר קאתולי, עוזרות להעריך את גודל המבנה, ודפנות התל מראים את עומק החפירה. ברקע: עמק יזרעאל.

תגליות מדעיות

במערכה מס' 20

העולם הזה גאה להקדיש עמודים אלה לפרסום הבכורה העולמי של תמונות התגליות האחרונות במערכת הקברים מס' 20 שבבית-שערים. אשר נחשפה בשבועות האחרונים על-ידי החוקר המבריק נחמן אביגד והוצגה רק השבוע לפני אנשי מחקר-העתיקות. המערה העצומה שנחצבה בסלע, על עשרות הסארקופאגים (ארונות-האבן) שלה, מטילה אור חדש לגמרי על אופיו של הישוב העברי בארץ אחרי חורבן הבית השני, שהתכולל והתיוון הרבה יותר מכפי שהיה מקובל להניח עד כה. חקירת המערה נמצאת עוד בשלביה הראשוניים, ויש לצפות לגילויים מרעישים נוספים. כאשר יפרצו את מחסומי המפולת שמאחוריהם עוד חבויים מסדרונות רבים.

האולם העיקרי, שאורכו הגלוי כ־30 מטר, נחסם על-ידי מפולת-אבנים, אשר מאחוריה הוא נמשך עוד 30 מטרים נוספים. משני הצדדים מסתעפים המסדרונות הארוכים והאולמות הגדולים ומלאים ארונות-אבן, שנפרצו כולם על-ידי שודדים לפני מאות בשנים. במערה קבורים, כנראה, אנשים מבני שכבות עממיות שונות, החל מעשירים מופלגים שקנו אולם משלהם ועד אמידים פחות שהסתפקו בכך.

התגלית הסנסציונית ביותר היא ראשו של צאוס הרומאי על ארונו של אחד מנכבדי העדה היהודית, דבר שהיה, כנראה, מקובל. ארון עצום-משקל זה, ניכר היטב בתמונות למעלה ולמטה, הובא מהרי הכרמל למערה זו, החצובה באבן-גיר רך. השודדים, שלא יכלו לשבור את הארון עצמו, פרצו את המכסה. מניחים שהמערה היתה גלויה עד לפני כמה מאות שנים. וכי בדואים שדדו את הכל.

בו. כי האנשים שישבו על הבמה היו בלשים במלוא מובן המלה, עסקו בשפיכות-דמים וברצח המוני. אלא שמקרי רצח אלה אירעו לפני כמה אלפי שנים, והבלשים לא סיענחו אותם בעזרת טביעת-אצבעות ובדיקת עשן סיגריות. תחת זאת אספו שברי חרס, חפרו באדמה, דגרו על כתבים עתיקים. הם היו בלשי-עתיקות — ארכיאולוגים.

ב ילד-העתיקות אינו נופל בדיוקנותו משיטות-המחקר המדעיות ביותר של מעבדה משטרתית מורנית. דיוק זה נובע במידה מכרעת משרי-חרס קטנים, אשר שום אדם נורמלי לא היה שם אליהם את לבו. בכל תקופה ותקופה הכינו לעצמם בני-אדם כלי עבודה ואוכל — קערה למוון, כד למים, תנור לבישול. סגנון הכדים והקערות השתנה בהתמדה: הטכניקה התחלפה, הטעם האמנותי השתנה, השפעות זרות הטביעו חותמן. בחסרו בחיק הארמה נתקל המדען באלפי שברים

(ראה שער)

שערי הקולנוע של טבעון לא ראו מעולם הסתערות כזאת. בערב הראשון עלה אך בקושי בידי כיתה שלמה של שוטרים לשמור על הסדר. בערב השני גברה יד ההמון, וכנהר איתן העולה על גדותיו שטף את הסדרנים והשוטרים, מילא בידרגע את האולם על 800 מקומותיו, מעבריו ומסדרונותיו, עד למרגלות הבמה — ים של ראשים צעירים וקשישים, מזוקנים וחלקים, גבריים ונשיים. זה בצד זה הצטופפו חיילים משופמים ומדענים יקיים כאים בימים; בני-משקים, סמינריסטיים, עקרות-בית ואנשי-עסקים, שתמהו כיצד נדחפו למאורע זה. המאורע שמשך המון רב זה לא היה הצגת סרט-האהבהבים האיטלקי טנטואליטה, ששמו התנוסס לתפארת מעל לשערי הכניסה. לא נשיקות לוחטות, לא דרמה אנושית מוצעת, לא רדיפה סנסציונית אחרי פושעי המערב הפרוע, לא סיפור בלשים הוליחדי מרתק. בכל זאת היה המאורע קשור בענייני בילוש, ודרמה אנושית מרתקת מאין כמוהו השתקפה

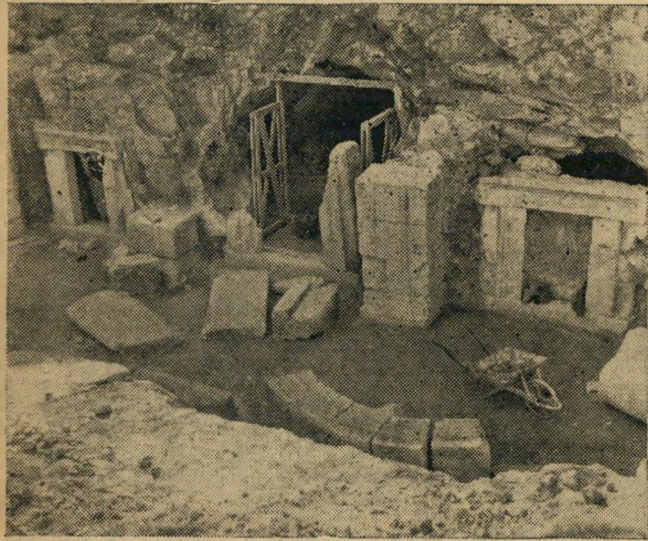

זו כתובה בכתיב מלא, בסגנון העתונאי של ימינו, למשל "חודשים" במקום "חדשים". שתי הצעירות, למרות היותן בנות רב חשוב, נשאו שמות יוניים מובהקים. כל שאר הכתובות במערה זו, כמו ברוב שאר מערות בית שעים, כתובות גם כן בשפה היוונית.

אריות יהודה על ארון זה מדגימות יפה את האמנות העממית העברית באותה תקופה. קווי התבליט הודגשו על-ידי הפסל בצבע חום, שנשתמר עד היום. על ארון סמוך ישנה הכתובת העברית היחידה שנמצאה בכל המערה, המציגת שקבורות בו בתולה בת 21 ואחותה. כתובת

שער המערה נשבר

לרסיסים, אולם שער ה- מערה הסמוכה (מס' 14) עשוי לפי אותה מתכונת. שתי דלתות האבן הריב- דות, המחקות את כל הפרטים של שערי ברזל (כולל מסמרים וידיית- דפיקה) מסתובבות על צירי-ברזל. אולם השוד- דים פרצו בשעתו למערה זו באמצעות חור שחפ- רו מעל דלת צדדית (תמונה למטה). בתמונה משמאל: סארקופאג אופי- יני, אחד מן העשרות שנמצאו, ובו ניכר ב- בירור השבר, שנפרץ על ידי השודדים שנהגו לפ- רוץ בימים ההם אל ה- קברים, בחפשם אחר דב- רי ערך שנטמנו בצד המת. השלדים לא נמצאו.

וגיאן פארו, בעל מבטא צרפתי מתנגן, אחר התושבים הקדמונים של הנגב. מול ים המלח בלש שמריהו גוסמן, איש-נען עוקי-יתוש-מצדה, יחד עם קבוצת אנשי מדע מקצועיים, בנקי צוק הקנאים. בבית שעים גילה אביגד מערכת-קברים שתוללה מהפכה בראיית מצב העדה היהודית בארץ לפני 1700 שנה. אולם רומאן הבלשים המרתק ביותר נתגלה דחקא בצפון, על תל גבוה הרוכב על כביש עמק-החולה, מול איילת-השחר. משלחת הגנרל ידוין, כפי שנודעה ברחבי העולם, צחת של אנשי-מדע צעירים ונלהבים בפקודת רמטכ"ל צה"ל לשעבר, ערך רדיפה דרמתית אחר אויבי ישראל מימי קדם. הקרב האחרון על חצור טרם הגיע לסימומו, אף לא לשיאו. אולם במחנה-הפיקוד כבר שאלו קציני-המודיעין המדעיים את עצמם כמה שאלות-יסוד: האם אמת דברי ספר יהושע? האם היה קיים יהושע בכלל? מי השמיד את יושבי העיר הנכנעיים ומתי אירע הדבר?

אלה — ועינו המנוסה קובעת בנקל את התקופה שהם שייכים אליה. כהתאם לכך הוא קובע את גיל המבנים בהם נמצאו. הריסות המבנים גם הן קובעות את הגיל — כי גם הן היו כפופות להתפתחות מתמדת של הטכניקה, הסגנון והטעם. חומה של אבני גזית, קיר של אבנים מקומיות מחוזק באבנים גדולות יותר — כל אחד מהם מדבר בשפה ברורה משלו. אלה הם כלי-העבודה של החקירה — טביעות-האצבעות של הבילוש ההיסטורי. בחפרו בתל מגלה החוקר שכבה תחת שכבה, עיר תחת עיר — לפעמים עשרות ערים זו תחת זו — שכל אחת מהן נחרבה, כוסתה באדמה ושימשה מגרש לבניין עיר חדשה וגבוהה יותר.

מרותקים ישבו אלף באי הכנס ה-11 של החברה לידיעת הארץ ועתיקותיה על כסאותיהם או על הרצפה, הקשיבו לתוצאות הבילוש של השנה האחרונה, שהיתה פורייה במידה בלתי-רגילה. בדרום בלשו נלסון גליק, בעל המבטא האנגלו-סאכסי המובהק,

מלחמת רמטכ"לים

אחת הגדולות ביותר בערי המרחב כולו. מספר פר תושביה הגיע, כנראה, ל-50 אלף, מספר עצום לפי ממדי הימים ההם.

בנתיב מזכיר הרועים

כ אשר הצטייר מערך העיר בכירור לעיני צוות המדענים שניצחו השנה על החפירות, הזקרה לעיניהם אוטומאטית השוואה רבת משמעות. עד כה נתגלתה ב"מרחב רק עיר אחת בעלת חצר דומה, מוג'נת על-ידי סוללת אדמה. עיר זו היתה כרכ"מיש, עיר-ההיקוס בצפון. מאכן הוביל רק צעד קטן נוסף אל המסקנה: גם חצור ה"תה לפני עיר של ההיקוסטים*, הבסיס הרומי ביותר של עוצמתם.

בגשמתם לעבודתם ידעו בלשיח-חצור בעל פה את כל המקומות בהם נזכרת שם העיר בכתבי הקדמונים. חצור היתה העיר הכנענית היחידה שנוכרה לפני 4000 שנה בכתבים מצריים קדומים מאד, כאחת האויבות שיש להגבר עליהן. שמה מופיע במסמכי מארי מן המאה ה-18 לפני הספירה. בין 300 השבילות שנתגלו בתל אל-עמרנה, המתארות את מצבה של כנען תחת השלטון המצרי במאה ה-14 לפני הספירה, נזכרת חצור הן בפי מלכה, המגנה את שכניו באוני פרעה, והן בפי השכנים, המגנים את מלך חצור. שלמה בנה את חצור מחדש. תגלת פלאסר, מלך אשור שכבש את הגליל, התפאר בתאור הישגיו בכיבוש העיר בשנת 732, ואפילו ספר החשמונאים הזכיר קרב בעמק חצור.

סיר על הכיריים

ניתסטישן אפורה, ניצה על המלחמה ה"בוש כובע-מצחיה חום ושטוח, נשען על מקל-משוטטים או דוהר במכוך דוקטור החדש, שחור-השפם וגבה-המצח, יג' אל (מתחרז עם מיכאל) ידון (38), ארכיאור לוג'בן-ארכיאולוג. לידו גיהלו את החפירות שני עוזריו הצעירים: יוחנן אהרוני, יליד גרמניה ממושקף וחייכני, ורות עמירן, אשה תקיפה ומהירת-דיבור הנשואה למרדן. החפירות החלו בארבעה מקומות — שניים

* ההיקוסטים היו פולשים מסתוריים ש' שלטו במצריים בערך בתקופת יוסף. משע' רים כי פירוש השם הוא "מלכי-הרועים", וכי הפולשים היו בני הגזע השמי מסוריה וארץ-ישראל. יתכן כי בני-יעקוב הסתננו למצריים בתוך גל גדול זה, ודוכאו עם גירוש ההיקוסטים בימי מלחמת השיחרור המצרית. כתוצאה ממרד זה רדפו המצרים אחרי שרידי ההיקוסטים עד ללב סוריה והסילו תוך כדי כך את שלטונם על ארץ כנען, שעם שקיעתו באה הפלישה הישרא' לית.

"ויהי כשמוע יבין מלך חצור, וישלח... אל המלכים אשר מצפון בהר ובערבה נגב כנרות ובשפלה ובנפות דור מים. הכנעני ממזרח ומים, והאמורי והחתי והפרזי והי' בוס' בהר, והחזי תחת חרמון בארץ המצ' פה. ויצאו הם וכל מחניהם עמם, עם רב כחול אשר על שפת-הים לרוב, וסוס ורכב רב מאד. ויועדו כל המלכים האלה ויבואו ויחנו יחדו אל מי מרום להלחם עם ישראל... ויבוא יהושע וכל עם המלחמה עמו עלי' הט, על מי מרום, פתאום, ויפלו בהם. וית' נס ה' ביד ישראל... ויכום עד בלתי הש' איר להם שריד... וילכדו את חצור ואת מלכה הנכה בהר, כי חצור לפנים היא ראש כל הממלכות האלה."

צפון-מזרח שכנה ארסינהריים ה'

עשירה, כדרום-מערב גאתה מצריים ה' מפוארת. וביניהם, על גבי חמורים, גמלים ועבדים, זרם מסחר העולם. כל המסחר הזה היה מוכרח לעבור את דמשק. כי מדרומה, עד למפרץ אילת, התנש' אה שרשת-ההרים שאי-אפשר היה לעבור בה. מעבר לה רבץ המדבר האימתני. דמשק היתה התחנה האחרונה בדרך מן השפלה אל השימון חסר המים. הדרך לדמשק היתה החשובה בדרכי העולם.

הגדולה בערי כנען

ל הדרך העיקרית מצריים לרמ' שק רכבה חצור. בראש התל האדיר, ששטחו 100 דונם, התנשא ארמון מלכו, בתי קציניו ושריו, מוקפים חומה. אולם ה' תל לא הספיק. למרגלותיו נבנו מאות בתים נוספים. סוחרים התיישבו מחוץ לחומה כדי לסחור עם בעלי הישירות העשירות. בתי הארחה הוקמו למען עובדי-הדרך העייפים. עיר גדולה קמה מסביב לעיר הגדולה.

מלך חצור היה צריך להגן על עיר תח' תונה זו, לא רק בשעת-חירום חמורה, עת נטשו כל התושבים את בתיהם ונמלטו אל ראש התל, אלא גם מפני התנפלויות של שוד' דים ואויבים פחות חשובים. לשם כך חפר תעלה עמוקה מול הרי הגליל הגבוהים. את האדמה שהוצאה מתוכה, כ-600 אלף מט' רים מעוקבים, ערם כחומת-מגן, תלולה וחל' קה לצד האויב הפוטנציאלי, משופעת בצר העיר. סוללה ארוכה זו כוסתה כולה במרצ' פת-אבנים, כדי למנוע את הסחף. על המדרון האחורי הוקמו בתי העיר התחומה, כשטח של 500 דונם.

זאת היתה חצור, הגדולה בערי כנען,

* לעומת התל הגדול של מגידו, ששטחו 60 דונם בלבד.

יוחנן אהרוני, המסביר בתמונה בעזרת מגביר-קול חשמלי את חפירותיו בחצור, סבור, בניגוד לידן, שהחפירות יוכיחו כי יהושע לא הגיע מעולם לחצור, וכי תאור חלקו של יהושע בקרבות ככתוב בתנ"ך בדוי.

בראש התל, אחד בחצר המוגנת, אחד במרחק כ' מה מאות מטרים. בראש התל גילה בשעתו כבר חוקר-העתיקות הזר, גר' ססאנג, שורות של עמור' דים. היה נדמה לו שעמור' דים אלה דומים לעמודים שנמצאו בחפירות מגידו, אשר שימשו לקשירת סוסים. מסקנתו: זוהי אורווה של שלמה המלך, בה רוכזה העתודה ה' אסטרטגית של חיל-ה' מרכבות בצפון. הדבר התאים יפה להאור ספר מלכים א' (ד'), בו מסר' פר כי בין 12 הנציבים שמשלו על נפות שלמה היה אחימעץ, מושל נפ' תלי, אשר לקח את בש' מת, בת-שלמה המלך, לאשה.

בתל, שגובהו כ-40 מטרים, קבורות, לדעת ידן, 35 עד 40 ערים שר' נות, זו תחת זו, ביניהן לפחות שבע ערים יש' ראליות אשר מהן נחשפו עד כה חמש הערי היש' ראליות השניה (מלמעלה) גרסה באופן נמרץ ונשרפה. לפי כל הסימנים נעובה במהירות רבה. וללא שוב. הוכחה: סיר בישראל שנמצא עדיין עומד על הכיריים, צלחות שהיו פזורות בחורים. הדבר אירע, לפני 2687 שנה, עת ירד תגלת פלאסר האשורי על העיר.

ארבע כנפיים למלאך

ב מקום הגבוה ביותר של התל, המס' קיף לצד דרום-מערב, נמצא מספר אר' מוגנות זה על גבי זה. הם נקראו בפי החוק' רים, בהתאם לצבע שרטוטי החוקרים, בשם "הארמון האדום", "הירוק", "החום", "הכ' חול". האחרון שייך לתקופה ההלניסטית. מתחתו הארמון של נציב שלמה.

המצאה החשובה ביותר היתה זעירה: שבר של חרס, ועליו שתי האיותות ל' ות' בכתובי הפרוטו-סינאית. כתב זה* הוא הכ' תב האלף-ביתי הראשון בעולם, החוליה ה' מקשרת בין כתב-החרטומים המצרי לבין ה' כתב הכנעני-העברי, היווני, הלטיני והארמ' ניי-העברי המודרני. קובע ידן: השבר שייך

* השם נובע ממקום הימצאו לראשונה של הכתב, בחציהאי סיני.

עמורי המלך שלמה שבראש התל נתגלו לראשונה על-ידי חוקר זר, מאחר שעמודים זומים נמצאו במגידו, סבר כי אלו הם עמודי האורווה אליהם נקשרו סוטי חיל-המרכבות המלכותי, בינתיים נתבדה סברה זו. חוקרי חצור הנוכחיים משוכנעים שאלה הם עמודי של בנין גדול. מסביב פזורים שרידי העיר הישראלית, בין השאר, טיירי-בישול שנטשו בבהלה, על-ידי המבטלים, בהתקרב הצבא האשורי לפני 2687 שנה.

יגאל ידן, רמטכ"ל צה"ל, עומד בראש התל בו הוא מקווה להוכיח כי תיאור המיבעעים של קודמו בתפקיד, הרמטכ"ל יהושע ברנון, אמנם התאימו לאמת כפי שנמסר בספר-יהושע.

למאה ה-13 לפני הספירה, לפני תקופת יהושע.

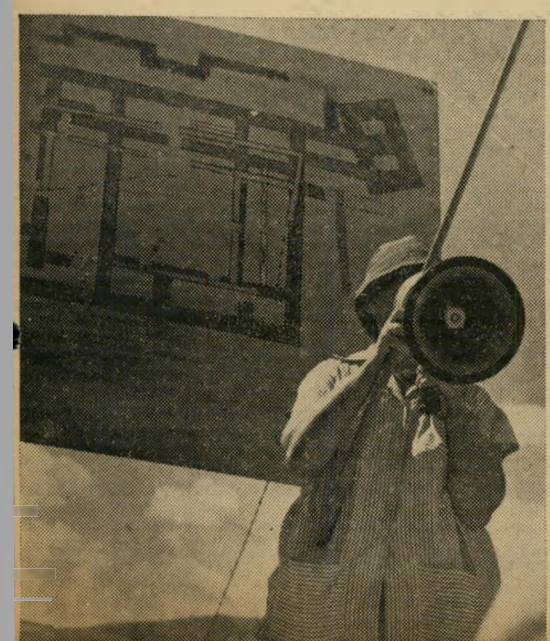
יפה עוד יותר היתה ידידת של עצם שנמצא' אה במקום. ארכה כ-14 סנטימטרים, והיא מכוסה כולה תכליטים בסגנון האמנות הצי' דונית. בין השאר: מלאך בעל ארבע כנפיים, הדומה לכרובי בית-המקדש של שלמה.

רמטכ"ל למען רמטכ"ל

אולם ידן טרם הגיע לשכבה העיק' רית בעיניו. עד כה התאימו כל הגילו' יים יפה לסיפורי התנ"ך. אולם השאלה ה' גדולה ביותר לא מצאה עדיין תשובה מוסמ' כת: האמנם נכון סיפור ספר יהושע (י"א) על כיבוש חצור? התשובה יכולה להינתן רק אחרי שידן ועוזריו יחפשו את העיר הישראלית העתיקה ביותר, ימצאו תחתה את העיר הכנענית שקדמה לה. אם ימצא שנחרבה במלחמה, בערך בתקופה המשוערת של כיבוש יהושע (המאה ה-13 לפני הספ' רה), הרי שצדק התנ"ך.

ידן עצמו בטוח לחלוטין כי אמנם ימצא (המשך בעמוד 14)

רות עמירן, הארכיאולוגית הצעירה המנצחת על חלק מן החפירות, מסבירה את מערך הארמון ששרידיו נתגלו בראש התל. בשרטוט אשר בתמונה מצויירים שרידי הארמונות השונים, אשר נבנו זה על גבי זה, בצבעים שונים.

העם

טעות לעולם חוזרת

כל כתב יכול לטעות. כך גם קרה לכתב סוכנות הידיעות היהודית השבוע את הארץ בהודיעו כי בגמל עבד אלנאצר הכריז כי על הערבים, להרוס את ישראל. כעבור יום התנצל הכתב. הוא השמיט ב טעות רק את ארבע המלים: "אין ערבי אומר היום". ההודעה המקורית של הדיקטטור ה מצרי, מפור הזמנות הנשק, נועדה דווקא ל הרגיע את העצבים: "אין ערבי האומר היום כי עלינו להרוס את ישראל ו"

הטעות יכלה לעורר גיחון, לולא השתק פה בה, איך שהוא, החרדה הגדולה שתקפה את ישראל. אפילו ההודעות המגוחכות של קול ישראל, שהוא קול משה שרת, על מח את שהוגשו, שיחת שנוהלה, פגישות ש נקבעו, הצהרות שהוצהרו, דברים שהוכחשו, האחרות שהושמעו ושאר מיבצעי הפיטופט המלאות בממשלת ישראל את מקומה של מדיניות הוין, לא יכלו עוד להצחיק את ה אורה.

כי העובדה היסודית היא פשוטה בתכלית הפשטות, מובנת לכל אדם: יהרון נשק למי דיונות ערב מוכרח בעקבות אכזרית להוביל למלחמה. נגינת נירון. היו אלה ענני מלחמה ש הופיעו השבוע באופק הישראלי, יחד עם עני גיהחורף הראשונים. לא עננים של איומים והשתחזות, כמקובל בכל ימות השנה, אלא עננים של סערות-ברקים אמיתית, שהיא פרי התהליכים האובייקטיביים של איתני הטבע. מול עננים אלה עוד היתה השבוע סוכת

לכל משפחה רביעית היו חמישה ילדים או יותר.

עדיין ללא ילדים (וללא בני-יוג) היו 1525 הרחקים בגיל הנשואין. חסרון אחר, כפי ש גילה הירחון הסטטיסטי לישראל, בסקירת העלייה החציי-שנתית שלו, היה זה של ידיעת קרוא וכתוב. הוא היה מצוי אצל מספר לא מבוטל של מבוגרים מעל ל-15 אף הוא: אצל 2771 מהם, ליתר דיוק.

עתונות דוקטור הרוסטרטוס

149. כל אדם המפרסם דבר בדפוס, רשימה, תמונה או דמות, העשויים או מכונים לחלל את רגשות הדת או את האמונה של אנשים אחרים, ייא שם בעוון ויהיה צפוי למאסר שנה אחת. (פקודת החוק הפלילי, 1936).

כיצד לזכות בפרסום-עולם? הרוסטרטוס היווני גילה את התשובה לפני 1411 שנה: להצית את בית-המקדש בעיר אפוס, אחד משבעת פלאי העולם הקדמון. כתגובה על המעשה המתועב, שבוצע בליל לידתו של אלכסנדר הגדול, חוקקו בני-אפוס הנרעשים חוק: כל המבטא את שמו של המצית יוצא להורג.

איש לא יוצא להורג לעולם על הפליטו מפיו את שמו של דוקטור עוריאל קרליבך, שגילה השבוע מחדש את תחבולת-הפרסום הנושנה. הוא גם לא יוכה בגללו לפרסום מיוחד — אלא אם כן יחליטו מדינות-ערב

סיכום המצב הפוליטי

תמונה זו של הצלב הידוע האנס קאופמן אשר צולמה לפני חצי שנה ניבאה מראש את ההתפתחות הפוליטית במדינת ישראל. משמאל לימין: מן החזית החלוצית של בן-גוריון אל הבחירות לכנסת משם להזמנה הקואליציונית, נא להיכנס פנימה. היתכן כי השלב בא יתאים לשלט העליון: "יציאה"?

הדפיס את המאמר בכמה מיליוני טפסים, לחלקו לכל מוסלמי ולכל יוצרי דעת-הקהל בעולם. בכל זאת זכה קרליבך לתהילה מסוימת. מאז נסגר העתון האנטישמי הנאלח, דר סטירמר הנאצי, לא הופיע בעתונות העולם מאמר מסוג זה שפרסמו קרליבך ביום הששי האחרון.

מפלגת... "כלב שוטח" אנשים אשר מכירים את מומחיותו העילאית של קרליבך בכל השטחים לא תמהו להתחכך כי הפך עתה למומחה גם לדת האישלאם. אמנם במאמרו "אין אתה יכול להיזכר עם אללה" פוררות ביד נדיבה שגיאות המוכחות שאינו שולט בשפה הערבית, אולם מכשול קטן זה לא ירתיע איש כמוהו. קובע קרליבך: האישלאם הוא אויב האנושות, ויש לעקר מן השורש, מאחר שאינו אלא "כלב שוטח מש תולל בחברת בני-אדם הרוצים לשבת בשל וזה". פניני קרליבך:

- אמנותו (של האישלאם) היא פאשיון מן המין הגרוע ביותר... מושחת וגם יותר מזה של פרון, פראנקו, מוסוליני והיטלר.
• "מפלגת..."
• "כפירה בכל הקדוש לעולם ולתרבות."
• המושלמי "משתחוה חמש פעמים ב-

לחלקו לכל מוסלמי ולכל יוצרי דעת-הקהל בעולם.

בכל זאת זכה קרליבך לתהילה מסוימת. מאז נסגר העתון האנטישמי הנאלח, דר סטירמר הנאצי, לא הופיע בעתונות העולם מאמר מסוג זה שפרסמו קרליבך ביום הששי האחרון.

מפלגת... "כלב שוטח" אנשים אשר מכירים את מומחיותו העילאית של קרליבך בכל השטחים לא תמהו להתחכך כי הפך עתה למומחה גם לדת האישלאם. אמנם במאמרו "אין אתה יכול להיזכר עם אללה" פוררות ביד נדיבה שגיאות המוכחות שאינו שולט בשפה הערבית, אולם מכשול קטן זה לא ירתיע איש כמוהו. קובע קרליבך: האישלאם הוא אויב האנושות, ויש לעקר מן השורש, מאחר שאינו אלא "כלב שוטח מש תולל בחברת בני-אדם הרוצים לשבת בשל וזה". פניני קרליבך:

- אמנותו (של האישלאם) היא פאשיון מן המין הגרוע ביותר... מושחת וגם יותר מזה של פרון, פראנקו, מוסוליני והיטלר.
• "מפלגת..."
• "כפירה בכל הקדוש לעולם ולתרבות."
• המושלמי "משתחוה חמש פעמים ב-

מועמד לעריכה ברנשטיין ראש בריא למיטה חולה?

יום... בקסרקטין העולם הזה, (כדי לזכות) לכניסת חניגם לבית-זינות בעולם הבא.

בעולם האישלאם, מולך הרצון המערבי, האפלי, הבלתי-מוסבר של אלה, מולך רודן, קאפריני, מוסתר, חולני.

בכל מקום ששלטת פסיכולוגיה אישית, שולטת ממילא הרודנות והתוקפנות הרצחנית.

חפזה את האשה

הטבע אינו אוהב חלל ריק. כשהמציא כ שנה שעברה יוסף הפטמן רבי-החיוכים את הגימטריא האחרונה שלו והחזיר את נשמתו לבורא, נשאר שני חללים ריקים: תפקידו כעורך הבוקר וכהונתו כיושבראש ועד אגודת-העיתונאים.

למלוי הכהונה השניה דאג בעיקר המזכיר הכללי משה רון הממושקף וירוד-התנועות, שהוא הדיקטטור הכלי-יכול של אגודת העיתונאים. רון חיפש איש כהפטמן, ששמו יוסיף כבוד לאגודה, אך שלא יתערב בענייני גים. הוא פסל כמה מועמדים רציניים, שפולו לעבר המשרה: עוריאל קרליבך, עורכו אכול-האמביציות של מעריב; חיים שורר, איש דבר; יעקב הורוביץ, עורך המוסף הספרותי של הארץ; הרצל ברגר, מאנשי צמרת מפא"י.

לכסוף נפלה הבחירה של רון ושל ה אגודה דווקא על כתפיו הצנועות של מיכאל אסף עורך היומון הערבי הממשלתי-המפא"י אל-יום. אסף, איש מטופח וזן שחי חיי נזירים, נראה כאדם שלא יגרום צרות.

מכשור לירוש העצר. קשה הרבה יותר היה מילוי החלל בעריכת הבוקר. ירוש העצר המיועד היה יעקב גרומן, עורך המ דור הכלכלי ו"עוזר העורך" בימי הפטמן. הגבר הממושקף והמרצין החל נוהג מנהג עורך ראשי. אולם הוא נתקל בהתנגדות נמרצת של חלק מחבריו שהקימו מתסמים נגדו. בראשם עמד ברוך קרוא, עורכו ה ספרותי של העתון, שהינו קשיש חתיק מגרומן. טען ראשי-המרד: "הפטמן היה איש הספרות, וכזה צריך להיות ממלא-מקו מו. כוחו של גרומן בכלכלה, ולא בספרות!" בינתיים החל התבססל להקדיח, ותפוצתו של הבוקר ירדה פלאים, עד כדי המישית מתפוצת ארץ ופחות. חיים אריאב, איש מנגנון הצ"כ השולט במישרין ובעקיפין כ מספר רב של מניות חברת השחר בע"מ, בעלת הבוקר, העלה את שמו של יצחק זיר, אב, מזכיר-התקרת לשעבר, שניהל את מערכת הבחירות של הצ"כ אך לא זכה ל מקום בכנסת או בעיריית רמת-גן. אולם זיר-אב לא רצה להכניס את ראשו למיטה חולה, העדיף לשבת בשלחה בכניין המפואר של התאחדות האכרים.

לוי קובעת. מחוגו של יוסף סרלין באה הצעה אחרת: למסור את המקום לפרץ ברנשטיין, לשעבר שותפו של הפטמן בעריכת העתון. הצעה זו נתמכה בשקט על-ידי ח"כית שושנה פרסיץ, שהיתה מעוניינת, כמו סרלין, להקטין את מספר המועמדים הפוטנציאליים לכסאות צ"כיים בממשלה. אולם ברנשטיין, יוצא-הולנד המשולב בדרך-כלל חוש לעור מה המזרח-אירופית, סרב הפעם לקבל את הכבוד המפוקפק.

עתה לא היה חסר דבר אלא התערבותה של אשה. היא הופיעה בדמותה התמימה של הגברת לוי* כקרדוקח, בתו הבכירה

מתחרז עם זורה. השם, שפירדשו תכשיר, לקוח מטפר משלי (א'): "לזית חן הם לראש..."

של שר-הפנים לשעבר ואשתו של ח"כ חרות לשעבר שמואל (מוקיי) כץ, לו נישאה בטכס אזרחי בלונדון. בסניף בארצות הברית הכירה ליה את כתב הבוקר באמריקה, אייזיק רמבה עבה-המשקפיים, לשעבר מז' כירו הפרטי של זאב דובוטינסקי. אייזיק היה מוכן להצטרף למחנה הרביוניסטים לשעבר, ההולך וגדל בין כתלי הבוקר, אחרי שהצעה למנותו כעורך הרוח מתה באיבה.

מאחר שמספחת רוקח היא בעלת הדעה המכרעת בענייני הבוקר, יש כל הסיכויים שהצעת האשה תהפוך להחלטת ההנהלה.

קיבוצים 9 כלות ל-11 אחים

בין חברי הקיבוצים ידוע היטב, כי כאשר עובדת משפחה את המשק, האשה היא ה' גורמת. השבוע התברר, כי המצב עוד גרוע מזה: נשים רבות מונעות הקמת משפחה ב' משק, על-ידי כך שאינן באות אליו. בקיבוץ המאוחד, על כל פנים, ישנן 45.5% חברות מכלל החברים, כלומר תשע נשים בערך על כל 11 גברים.

הסובלים העיקריים מן המצב הם הקיבוצים הצעירים: אייל, גשר, מנחיים, מלכיה, מנרה, משגב-עם, נוהאור, נחשולים ופ"מ. מ"ח-צובה - כל אלה אינם מכילים אפילו

שתי נערות על כל שלושה בחורים. המאושרים ביותר: בית-אורן וגליליים, בהם מספר החברות עולה על מספר החברים. לאלה נותן שבועון הקיבוץ המאוחד בקיבוץ עצה ידידותית: "חברים! חושו ונעלו את שערי המשק!"

משפט על פסי החוק

הדבר דמה יותר לשיבת רעים או לשיבת בת הועדת-תכנון מאשר למהלכו של אחד ה' משפטים החשובים ביותר במדינה, שהתנהלה בלשכתו הפרטית הצרה של השופט המחוזי בנימין זאב (ע"ש הרצל) זוהר, בבית-ה' משפט המחוזי בחיפה. אותה שעה הוקדשה לסיכומי העדויות במשפטו של דב טילו, נהג אגף, הנאשם בהריגת 12 נוסעים מתוך רש' לנות, שעה שנהג באוטובוס שהתנגש ברכב בנובמבר אשתקד.

מצידו האחד של השופט ישב, צעיר וקרח, נציג התביעה עורך-דין יוסף מרגלית, שהציג טיין בהבעת-פנים עדינה ונעימה. לידו השופט ישב הפרקליט המבריק יעקב סלומון, בעל השער המכסיף והלשון השנונה, שבא להגן על טילו בלבד, אלא, למעשה, גם על אגף, כי חיובו בדיון של טילו יחייב גם את הקואופרטיב בתשלום פיצויים לקרבנות ב'

סך מאות אלפי ל"י. לידו ישבו הנאשם ואש' חו, כמה מבין נהגי אגף. וכמה עתונאים, כמובן.

סלומון: "לזכות" בסכמו את עור-יות ההגנה, כשהוא עוזר מדי פעם בספרים עבי-כרס, טען עורך-דין סלומון:

- החוק אינו מגדיר מה זאת "זהירות", שולחי נהג באופן כללי בזהירות.
- טילו יכול כבר ליהנות מהספק, מאחר שהרכבת נסעה במהירות מופרזת של 72 קילומטר לשעה.
- היו עדים רבים שלא שמעו כל צפירת רכבת, מכאן שנהג הקטר לא צפר לפני ה' הצטלבות, דבר שהיה מחוייב לעשותו.
- רבים מבין העדים לא ראו כל אור של קטר, מכאן שהקטר לא נסע באור דלוק.
- העיקר: הדרך בה קרה האסון הייתה בבעלות המועצה האזורית אזור הנעס, דהיי-נו, היתה זאת דרך עירונית, ולפי החוק אין חובת היעצרות חלה על דרך עירונית, אלא לפני מחסום או תמרור. מאחר ששני הדב' רים לא היו בהצטלבות סלגניות זו, אין להא' שים את נהג האוטובוס דב טילו, ועל השור' פט לזכותו מכל אשמה.

בפקחות ובחריפות בלתי מצוייה התבסס סלומון בדבריו על עשרות עדויות, סתירות בעדויות והקישט, וכשגמר ריחפה בלשכת השופט אחירת הצלחה. "כעת כבר לא בנקל

יוכל השופט להרשיע את טילו", אמרו יוש' בי המזנון בהפסקה שלאחר הנאום.

מרגלית: "להרשיע" גם הקטגוריה לא טמנה את ידה בצלחת, התכוננה למשפט זה כדבעי, בידעה כי מולה ניצב אחד התור' תחים הכבדים. טען עורך-דין יוסף מרגלית:

- לפי החוק הקיים בארץ אין הרכבת צריכה להעמיד שומרים ליד הצטלבויות-רכב' בת או להקים מחסומים, אלא שכל החובות חלות במקרה זה על הנהג ועל הולך הרגל. במקרה ואין כל הגדרה מסויימת, הרי חלה, כמובן, חובת הזהירות הכללית בה נהג נהג' הקטר רונוה, והא' ראייה - הוא הצליח לע' צור את הרכבת אחרי ההצטלבות.
- זכות-הדרך היא שונה נתונה תמיד ל' רכבת, על-כן לא היתה כל סיבה שנהגיה' קטר יעצור לפני ההצטלבות. יתר-על-כן, ב' שעה שראה נהג-הקטר את האוטובוס כמה עשרות מטרים לפני ההצטלבות, היתה הדבר מוכן מאלי שנהג האוטובוס יעצור ויתן ל' רכבת לעבור, כפי שזה נהוג וכפי שהחוק דורש זאת.
- נהג-הקטר צפר כחוק לפני ההצטל' בות, כפי שהעידו כמה עדים.
- נהג-הקטר נסע בפנסים מוארים. ההור' כחות לכך: (1) נהג-הקטר ופקח-הרכבת ב' קו לפני הנסיעה את האורות. (2) עדים מבין נוסעי האוטובוס העידו על כך. (3) אין לה' ניח שנהג-קטר יסע מרחק של 14 קילומטר, מחיפה עד למקום האסון, בחשיכה גמורה, שעה שכל בול-עץ או מפעז אחר המונח על פסי-הרכבת עלולים לגרום לאסון.

אין זה נכון שהנהג לא ראה את אור רוח הרכבת. לפי חקירות המשטרה (צילור' מים ממרחקים שונים) הובר: (1) ניתן לר' אות מהמפגש את אור הרכבת במרחק 60 מטר. (2) מהכביש, במרחק 35 מטר מהמפגש, ניתן לראות את אור הרכבת במרחק 115 מטר. (3) אלומת האור של הרכבת עצמה נראית כ-300 מטר לפני הרכבת. ומכאן: אם לאור כל הנתונים הללו לא השיגח הנהג ב' אור, הרי היתה זאת רשלנות פושעת.

אין זה נכון כי הדרך בה קרה האסון היא דרך עירונית, כי אין היא עוברת באותו מקום שטח בנוי (בצפיפות) ואין בה כל שלט המעיד על שטח בנוי. לפיכך היתה חר' בת היעיצרות בחוקפה.

כרי פאתוס. דברי שני הצדדים נקראו ברובם מן הכתב, כשהם נעזרים מדי פעם, לחיווק דבריהם, במפת התאונה. הם דיברו בשקט ובמתנות. לא היו אלה נאומים חוצ' בילהבות. ברור היה כי לא דברים הנאמרים בפאתוס דרמאטי, אלא העובדות וטעיפיה' חוק בלבד הם שיקבעו את הרשעתו או זי' כויו בדיון של דב טילו.

תעודות מכתבי המהאטמה

הופעת-הבכורה של עורך-דין צעיר וצנום בשם מהיגוס קרמטשנד גאנדי, מחולל תנור' עת-השחרור ההודית, היתה בימי מלחמת-העולם הראשונה, עת נאסר בכלא פולקס-רוסט שבדרום-אפריקה יחד עם ידידו הטב' עוגי היהודי הרמן קלנבך, או לא העלה, מן הסתם, על דעתו כי למאסר זה יהיו הדים דוקא ב-1955 בישראל, וכי מכתביו האינטימיים ביותר אל ידידו יתגלגלו אל קיבוץ השומר-הצעיר שובל שבנגב.

הרמן קלנבך יליד ליטא (1871), היגר בצעירותו, ככלפי יהודים אחרים, לדרום-אפריקה. שם עסק במטעים ובעסקים אחרים והגיע לעושר רב. מלבד עושרו היה להרמן הצעיר גם שגינות מיוחדים. הוא הקים ל' עצמו אחווה לדוגמה, קרא לה בשם "אחו' זת טולסטוי", לרמוז על האהבת-הבריות שפי' עמה בו ושיחתה המציית תורתו של הסופר הרוסי הדגול.

יצא הפסדו בשכרו. ב-1904 פגש ל' ראשונה את מי שהפך לאחר מכן לידידו הטוב - מהאטמה גאנדי, שבא להילחם ל' זכויות בני עמו בדרום-אפריקה. מפיו שמע קלנבך בפעם הראשונה על צורת מל' חמת-חופש חדשה: ההתנגדות הפסיבית - הסטיאגראחה. בעזרתה זכו ההודים בהכרה חלקית בכוחותיהם בדרום-אפריקה, ולאחר מכן בעצמאות הודו שהיתה נתונה לשלטון הבריטיים.

הרמן קלנבך היה אחד הלבנים הבודדים בדרום-אפריקה שהיבין באותה השנים לרוחם של ההודים ותמך בדרםם בכל מאודו. הוא אף נענש לא פעם על כך ונחשב בכלל ל'

עכו, עיר פריצות

השופט: היה כדאי להעיר את תשומת-לב המחוקקים שיושבי-ראש של קלפי ידע לפחות לקרוא ולכתוב עברית, ויהיה בעל השכלה מינימלית.

פרקליט המחוז: גם לחברי-כנסת ולשרים אין הגבלת-השכלה. **השופט:** לשרים יש לפחות עוורים.

הרפתקאותיה של תמר

ב ענת השכחה גבוהה יותר היתה העדה האחרונה. תמר חבושי, צעירה צנומה ויחסינית, שנראתה כבת 14, שלחה מבט בוהה לתוך אור האולם. היא נעמדה על דיוכי העדים כשחיוך רחב משתפך על פניה, שהופנה יותר ויותר לעבר פקידו הצעיר של השופט.

תמר: לפני חודש מלאו לי 16. בזמן הבחירות הייתי משקיפה מטעם מפא"י בקלפי. **השופט:** קול, זה זכר או נקבה? **תמר:** (מחוייקת יד בפה, מחייכת): אינני יודעת. בשעת מניין הקולות רשמו כל הנוכחים את המספרים. הסיכום לא התאים. אולם אחרי-כך השוו את החשבונות והם התאימו. **השופט:** מה דעתך על המעטפות האלה, האם זה לא היה מושך לסחוב כמה מין ולהביאן הביתה או לבית-הספר? **תמר:** (מחייכת חיוך אווילי): לא יודעת. אני לא יודעת מה קרה ל-104 המעטפות שנעלמו. גם לא חקרו אותי בעניין זה. מסתבר שתמר נתבקשה על-ידי יושבי-ראש הקלפי לכתוב את הפרוטוקול. כשגמרה, הלכה הביתה, בשעה 3 לפנות בוקר.

השופט: זה לא היה מאוחר בשבילך? הורייך לא דאגו לך? **תמר:** כן, הם כבר חיפשו אותי.

ריח שזי שושנה
ב עוד שעות-הדיון מנחם ואקסמן טעו בשם המבקש כי הזיפיים הספיקו כדי להכניס לעירייה לפחות איש אחד שלא נבחר כחוק. כבר פרקליט-המחוז כי איהסדרים לא שינו דבר. "אפילו אם תקראו לשושנה בשם אחר, הריח נשאר אותו ריח". היתה זאת עקרה נכונה. גם השאלה היתה רק: מה היה הריח? אותה שעה ישבו שני ערבים באולם על גחלים. הם היו נציגי הרשימה הערבית של מפא"י, וגם הם רצו לערער. אולם במסדרון נמשכו למשאומתן מהיר. אחרי הכל, הם נכנסו כבר לקואליציה. כמה הבטחות, וערעורים בוטל. כעבור יומיים נתן משה צעיוני את פסק-הדין. דעתו: "כדי למנוע לזות שפתיים, מן הראוי היה שהמשטרה תודרו בחקירתה... ציבור הבוחרים רשאי לדעת מה אמת בטענה שקולות בוחרים נקנו על-ידי רשימה מסויימת". אך מאחר שאין להעניש את הרבים בעד מעשם של יחידים, לא ביטל צעיוני את הבחירות. אולם גם צעיוני לא יכול היה להתאפק מלהעיר הערות אחרות: "נתגלתה לפני תמונה די עגומה של סדרי הבחירות, שאינה מוסרפה כבוד לדמוקרטיה... ושיכולה לעורר דאגה רצינית אצל כל אלה שטהרת הבחירות... יקרה ללבם... אף על פי שאני דוחה את בקשת המבקש (לבטל את הבחירות) איני מטיל הוצאות המשפט על המבקש, בגלל התועלת הצבורית שבגילוי פגמים בסדרי הבחירות למועצת עיריית עכו". הוסיף השופט בנימה חסרת-תקדים: "צר לי שאיני רשאי להטיל הוצאות על הצד הנוכח. כל צד ישא בהוצאותיו". היתה זאת סתירת-לחי ממצלתלמוסדות האחראים לפרצות בחומת החוק בעכו ובכל שאר הערים ברחבי הארץ.

ל מחרת יום הבחירות לכנסת יצא העולם הזה בגילוי שגילה את היוזע לכל: עשרות אלפי קולות נמכרו ונקנו. דרישתו לערוך חקירה לאומית בברר לא נתקבלה על-ידי המפלגות, שהיו עסוקות מדי בחלוקת הכסאות והתיקים. רק בשבוע שעבר הגיעה שערוריית הדמוקרטיה הישראלית לבית הדין: אולם בית-המשפט המחוזי מסי' 2 בחיפה, שהיה במאד עד אפס מקום, עת נכנס השופט הממושקף משה צעיוני לדון בקדריים המיוחדים-בימים ששררו ביום הבחירות בעכו.

צעיוני ועכו היו מכרים וותיקים. עוד לפני ארבע שנים ביטל צעיוני את הבחירות לעירייה זו, אחרי שהנתגלה כי המעטפות היו שקופות. הפעם דרש את ביטול הבחירות העירוניות רמזי כורי, נציג מקיף טענות: יהודי טוב בשם אברהם רוזן, נתפס על-ידי המשטרה באשמת תשלום כסף לבוחרים לפני הבחירות. מלבד זאת היו עוד כמה פרטים קטנים שציינו את יום הבחירות בבית-ההצלבים העתיקה:

- 50 מעטפות נעלמו ממשרד-הבחירות אחרי שנחתמו על-ידי פקיד הבחירות.
- בקלפי 7016 נמצאו 104 פתקי-בחירות (של כל המפלגות) יתרים על מספר המעטפות.
- פתקים בלתי-חוקיים של רשימת ערביי מפא"י (י"ד) הכשירו על-ידי מחיקת שמה של מפלגה אחרת.
- בוחרים רבים לא נכללו ברשימת הבוחרים.

פרויד בבית-המשפט

ר אשון העדים היה ישראל איינשטיין, גבר קרח וצנום, ששימש כיושבי-ראש ועדת הבחירות בעכו. בניגוד למאיתמטיקאי המנוח, בעל אותו שם, לא הצטיין בדייקנות הביטוי. **איינשטיין:** נרשם מספר הקולות המסומקים. **השופט:** האם אין זאת פליטת-פה פרודיסטית? **איינשטיין:** התכוונתי למספר הקולות שסופקו על-ידי הבוחרים. לא היו שום קולות מסומקים.

מאיתמטיקה אחרת השתקפה בפרשת רוזן, קונה-הקולות. נסתבר שרוזן הוא פילנתרופ מופלג. הוא נתן כסף לאנשים כדי לתמוך בהם, אך לא כדי שיבחרו ברשימתו (הפועל-המזרחי-המזרחי). הוכח אמנם שנתן כסף ליהודי אחד תושב ח'לאביב, כדי שיוכל לנסוע ולבחור בעכו, אולם מי יודע אם איש זה בחר במפלגת רוזן? ובכלל - חקירה המשטרה טרם נסתיימה. כפי שהעיד פרקליט-המחוז רבינוביץ. **השופט:** עברו כבר חודשיים מאז הבחירות. המשטרה כבר יכלה מזמן לסיים את חקירתה. הרי פגרת בתי-המשפט לא חלה על המשטרה. **רבינוביץ:** הוכח כי לשבעה מבין 27 האנשים שנרשמו בפנקס הקבלות של רוזן לא היתה בכלל זכות-בחירה.

קול מן הקהל: יש להעמידים למשפט באשמת מעילה באמון. הם קיבלו כסף בטענות שוא. **השופט:** מה מספר הקולות שיכלו להשפיע על בחירת ציר? **איינשטיין:** (מתוך הקהל): 34 קולות יכלו להכריע (להעביר מקום אחד של מפ"ם לחזית הדתית).

כדאי דדעת לקרוא

עיר שחום ומתולתל, לבוש מכנסיים כחולים, עלה על הדוכן. היה זה עומר הווארי, 27, יושבי-ראש הקלפי מסי' 7016, מערבי מפ"ם. הווארי התייחד עם הקלפי בגמר יום הבחירות, אחרי שנציגי כל הרשימות חתמו על הפרוטוקול והסתלקו. הוא לא ידע מה קרה ל-104 המעטפות החסרות. הוא לא ידע גם לקרוא ולכתוב.

הקרב בחדר המדרגות

"החוק לצרנו!" עו"ד כהן ואחותו חנה מרקדו מחכים לתוצאות מחוץ לשדה-הקרב.

לחדול. דבר זה היה פותח פתח לכל מיני השפעות ותמרונים של שתולנים ומליצי-ישר מאהורי הקלעים. או שממיר יבטל את הצו, קבעו השופטים, או שיוציאו לפועל. החליט בית-המשפט: יש להשתמש במידת הכוח הדרושה כדי לבצע את הצו.

עני באריקות להיפגש

אל זלם בדיוק לזאת לא היה לטמיר חשק רב. מצד אחד עמד החוק, כפי שהסבירו לעוזניו: "איני רוצה להציק ל-אנשים, אך זהו תפקידי. אין לי נימוקים נוספים כדי לבטל את הצו!" אך מאידך לא ראה את עצמו בדמות הגיבור המסתער ב-הרב שלופה אל ראש המדרגות.

לכן פנה למשרה, המשטרה הודיעה לי-דורפמן מראש על המיבצע העומד להי-ערוך. כשזרחה השמש ביום הגורלי, היו שתי החטיבות ערוכות לקרב, מוכנות להיפגש עלי באריקות. למען הזהירות ביקש טמיר כהנה מרקדו להביא עמה רק שתי מזוודות. רוח-הלחימה של הדורפמנים עלתה בהר-בה על זו של השוטרים. "ראיתי הרבה, אך דבר שכזה עוד לא ראו עיני!" נאנח אחד השוטרים. כשנסתיים הקרב, נכנס טמיר לי-חדר בו שכבו שני הוקנים, שאל את הרופא הממשלתי: "מה המצב?"

דעתו של הרופא, שהסתמך על חוות-הדעת של הרופאה הפרטית שהעידה על מצבם של השניים, היתה כי כל נסיון להוציא אותם בכוח עלול לגרום למותם. "או לכמה זמן אתה מציע לי לדחות את הביצוע?" שאל טמיר. הסביר הרופא: "זו לא נולת. זו מח-לתלב. זה לא מצב חולף. כל פעם שתנסו להוציא אותם, יהיו התוצאות אותן התוצ-אות!"

מול הדועה זו נתן טמיר את האות לנסי-גה. השוטרים נשמו לרווחה. התימנים הרי-מו את שתי המזוודות על שכמם. אולם משה כהן, אחי האחות, התרגש: "זו מדינה! יש בה חוק וסדר! אם אפשר להתנגד בכוח לבית-המשפט, אז מה הערך של בית-המש-פט?"

למחנה השני היו דאגות אחרות. הודיע דובר קבוצת הבנים, הבנות והחתנים: "אם יתחדש נסיון הפינוי, יתחדש גם הקרב!"

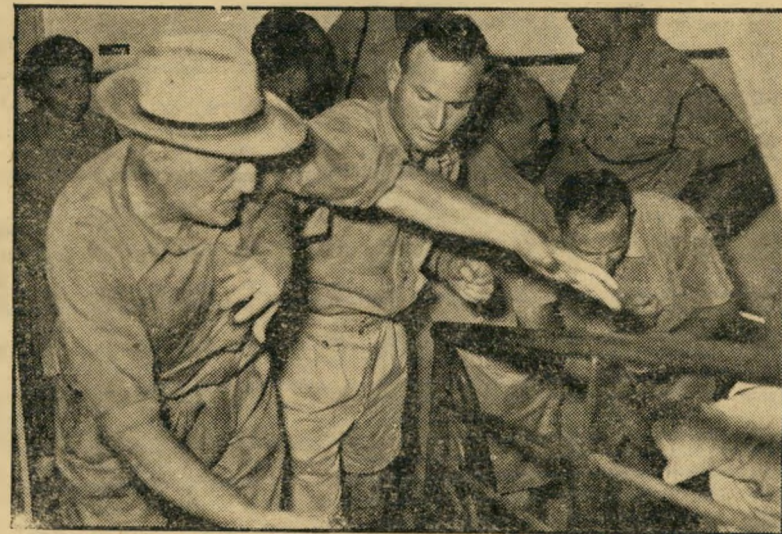
משימת בתה כרופאת קופת-חולים. בשבוע שעבר הגיע עבור חנה לאזאר כטען מזור. היו אלה כמה ארגוני ספרים יקרי-מציאות, בהם המינוים היוניים עתיקים, ספרים בודיטיים וכיוצא בהם, אך מעל ללל, הגיעו מכתביו האישיים של גאנדי,

דורפמן פנה למשרה, דרש לסלק את חפצי האשה שנפטרה. בגשם שוטף ביצעה המשי-טרה את המשימה, אף שחוקיותה היתה מ-פוקפקת. דורפמן נשאר בעל שדה-הקרב, תפס את הדירה.

אולם נצחון זה לא הועיל לו. אחרי שדור-פמן סרב להתפשר ולקבל 1500 ל"י, החליט טמיר לתת צו-פינוי. האחות התכוננה להי-כנס, אולם גם שמחתה היתה מוקדמת. הת-להבותו של טמיר התקררה לפתע. בעצם ימי הבחירות צילצלו אנשים רמי-מעלה, בי-ניהם מזכיר שרי-הבריאות ומנהל משרד-הפ-נים, אל טמיר ויעצו לו לבל יתחשב ב-המלצת מנהל בית-החולים הממשלתי, שדרש את ההחרמה. מול שתולנים כאלה הבין טמיר שכדאי לו לדרוך במקום.

עתה פגה סבלנותה של האחות ואחיה, עורך-הדין משה כהן, שהיה נאלץ לארח ב-דירתו את כל משפחתה. הם פנו אל בית-המשפט הגבוה לצדק, דרשו להכריח את טמיר לבצע את הצו שהוא עצמו נתן. שלו-שת השופטים העליונים, שלא ראו בעין יפה את החווה הכוב שנתתם בין בעל-הבית וקציני-האוויר כדי להערים על המצב, הסכימו בהחלט לפינוי, נזפו בכתב בטמיר: "ואתה, בלי שים לב אל תפקיך בענין זה, נתרשלת או מאנת למלא את התפקיד שנורשת ל-מלא."

החרם בית-המשפט: "אין העלות על דעת שבשלב זה, היינו אחרי שניתן הצו ולפני שבוטל חוק, היא לרשות המוסמכת שיקול דעת חופשי... אם לבצע את הצו או

"רק עי גופתינו תעברו!" דורפמן מנפוף בנעול לעבר האויב, בניו מתלכדים סביבו.

"רופא! רופא!" בלהט הקרב נפל הזקן מתעלף, מועבר למיטה עליידי בנו ושכנה.

(25), נשואה לרופא ואם לילה, עובדת בתפ-קיד אחראי בבית-החולים הממשלתי למחלות כרוניות בצריפין. לרוע מזלה סבלה ממחלה כרונית של חוסר-דיוור, והיא גרה עד כה אצל אחיה.

כך היה המצב כשנפטרה לפני שנה בובה הרגזון, בעלת מכון ליופי, מבלי להשאיר אחריה יורשים. בין מכשירי היופי גרה מרים ויאנו, פקידה שהכירה את חנה מר-קדו. מרים הבינה שזכותה על החדר מפוק-פקת, החליטה להפיק ממנו מה שניתן ל-הפיק. היא מטרה על הדירה הפנויה לחב-רתה, הסכימה לצאת תמורת 800 לירות. חנה אצה לרשות המוסמכת, ביקשה צו-החרמה, בהיותה עובדת בשירות חיוני, הביאה את המלצת הרופא הראשי.

דורפמן התנגד בתוקף לארח את האחות הרחמניה בדירה שנתפתה זה עתה באשמת מלאך-המות. הוא הסביר שהוא חולה, שאש-תו חולה במחלת-לב, שיש לה לחץ דם גבוה. אולם מישהו יעץ לו לוותר על נימוק זה, להתחכם. במקום לטעון לזכותו חתם על חוזה עם קרוב-משפחה, סגן יהודה איש-האוויר, כך טען, חיוני למדינה לא פחות מאשת-הרפואה.

* * *

כל מיני השפעות...

כ שהגיע מועד ברור הטעות, הבין דורפמן שמצבו אבוד. אברהם טמיר נמה לצד האחות. הישיבה נחתה כמה פע-מים, ותוך זמן זה נערך מירוץ מיוחד במינו.

"אל אלוהים!" זועק זאב דורפמן בהגיע השוטרים. "לא פילתי לדבר כזה בישראל!"

יחד עם שאר החוקים לשעת-החירום, השאירו הבריטים בצאתם מן הארץ גם חוק המאפשר לרשות המוסמכת להחרים קר-קעות ודירות, אם היא משוכנעת שהדבר די-רוש להגנת המדינה, או לבטחון הציבור או לקיום אספקה חיונית או לשירותים ציבור-ריים חיוניים. השבוע, במערבולת של גופות וסימפוגיה של צירחות היסטוריות, הודקרה השאלה: מה זה שירות חיוני?

* * *

האויב בשער

תמונה בחדר המדרגות של הבית ברחוב יונה הנביא 33, תל-אביב, היתה דוגמה נאה של לחימה-בשטח-בנוי, יכלה לי-הזכיר תמונות מימי החיפושים הבריטיים. בקומה השניה יצרה קבוצה של גברים ו-נשים חיות נחושה. קבוצה שנייה ניסתה לפרוץ את השרשרת. שעל אחרי שעל, תוך צעקות וניפוץ זכוכיות, כבשה קבוצת-שוט-רים את דרכה עד לקומה השניה.

זאב דורפמן, בעל הבית בן ה-72, חלץ את נעלו, איים בה על הקבוצה למטה, צעק: "רוצחים! רק על גופתינו תיכנסו לדי-רתי!" כיתה של שלושת בניו, שתי בנותיו ושני חתניו הבטיחו את אגפיו. בפתחי שאר הדירות היו השכנים קהל צופים מעוניין.

לשוא ניסה סמל-המשטרה, כדרכם של סמל-משטרה בישראל, לפשר בין הצדדים. צבא הדורפמנים הצליח לפרוץ למטה, לדי-חוק את האויב עד לשער הבית, כשלפתע נשמעה הקריאה המחרידה של שדה-הקרב: "רופא! רופא!"

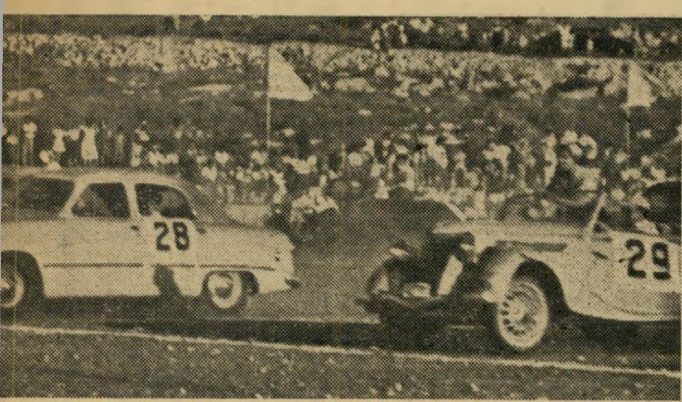
זאב דורפמן צנח ארצה, איבד את הכרתו, הוכנס לדירתו. שם כבר שכבה אשתו, רחל (גם היא בת 72), ולידה רופאה פרטית ש-הוכנה מראש לרגע זה. אותו רגע פלסו את דרכם למעלה כוחות או"ם: גבר נומך-קומה בעל עיניים בולטות, שגילם את הרשות ה-מוסמכת להפקעת דירות, אברהם טמיר, ב-לחית הרופא הממשלתי.

* * *

מחלה כרונית

ל מטה ישבה על שתי מזוודותיה האחות הרחמניה חנה מרקדו, שלא ב-אה למקום כדי למלא תפקיד רפואי. חנה

תקופות מאסר שונות. אך הפסדו היה כאין וכאפס לעומת שכרו - יידיות עם אחד מגדולי הדור, המאטמה (בעל הנשמה הג-דולה) גאנדי. חודשים רבים התאכסן גאנדי בבית יידו הרוק קלנבך. כאשר נתאלמנה בת אחיו של

ביצים מגולגלות היו נתונות בכף שהוחזקה בפיות המתחרים. האופנוען שבתמונה הגיע ראשון עם ביצה שלמה.

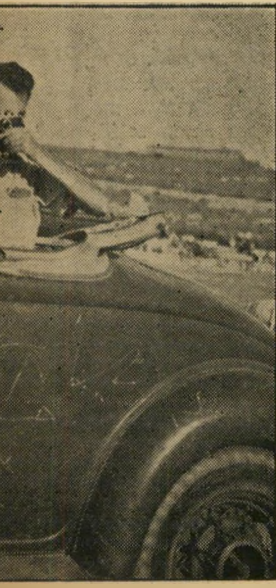
גלגל ההתפתחות חוזר. 12 בחורות נטשו את המכוניות, המשיכו על גבי חמורים.

הג'ימ

„ג'ימחאנה“ נולדה לאם הודית ולאב בריטי, כחצי-האי הלוהט. מקורו ההינדי של השם, שפירושו: בית-כדורים

עדלאידע בלי פורים. אולנה סרבליס לבנים, באו עם ג'ינביב השלט „סכנה! אין מעצוריאוויר

- מאת עמואל פרת -

ר עיון הג'ימחאנה נולד, ללא ספק, ביום שרב כבד, שרב שרק בני ירושלים יודעים להעריכו אל-נכון. שאם לא כן, כיצד יכול היה קהל בן שלושת אלפי אנשים לצאת מעורו ביום הראשון שעבר באיציטדיון הירושלמי.

לא מקרה הוא, לכן, כי המאורע החל ממש באותו רגע בו נתגלתה החמה במרכז הרקיע, שעה שרק חובבי ג'ימחאנה וכלבים מסורפים עשויים לנטוש את בתיהם הקרירים מרצונם החופשי ולהיצלות חיים.

אולם ציון הג'ימחאנה הוא ציון עליון, ובדיוק בשעה שתיים החל טור בן 24 מכוניות, 8 אופנועים ותרסר חמורים גר לש בכביש המתפתל היורד אל האיציטדיון. בראש הטור עברו שוטרי-תנועה רכובים על סוסים ואופנועים. אלה לא נועדו אלא לעשיית רושם חיצוני בלבד, כי אותה שעה יכלו הנהגים לעשות בחוקי התנועה ככל ה" עולה על רוחם מבלי לחשוש לפרוטא.

וכך עברו. מכוניות. כל מיני מכוניות. שלל צורות וגוונים: מכוניות פתוחות-גג מבהיקות בזהר, שנהגיהן לבושי-מחלצות עד אימה ויפהפיות צעירות יושבות על ידם ו- שולחות חיוכים מלוא הפה לעבר ההמון המריע; מכוניות חדישות ביותר שנולדו קודם זמנן, (דגם 1956) על בעליהן אישי המבט, שגראו כאילו נולדו במכוניות אלה. וסתם מכוניות שאינן עשויות לעורר את תשומת לבנו אלא שעה שהן דורסות מישהו.

תרתי אחרי מכונית שאוכל לשבת ב" הג'ימחאנה. האקפוץ לתוך קאדילאק חכלילי זה? או לאותו ביואיך תכול דמוי-חלום? או שמא לאותו אפרסק אפוף קצפת בדמות שברולט שמעבר לתחומי הכיס והארנק. רא- שי נתקף סחרחורת... ואז ראיתיה. כן, זו היתה שלי. היפה במכוניות: ירוקה כעין הבקבוק, פורד פתוחת-גג דגם 1935, עליה חלמתי עוד בילדותי.

צבעה לא הבהיק כשל האחרות, אולם היה זה הגחון הסבעי שלה — כזאת יצאה מבטן בית-החרושת. רפנותיה היו מעוטרות בצירי ריגיר של פרחים, כלבים ולבבות שותתי-דם. בחזיתה ניבט פנס אחד בלבד, השני הוחלף במנורת נפט. שלט שנתגלה על אחר רי המכונית שימש אותה לקהל: „סכנה! אין מעצוריאוויר.“ היא נשאה שם חביב: ג'ינביב.

ר שרב התגבר ואתו גם המולת ה" ג'ימחאנה. היה זה עונג: הגרונות ניח- רו מיובש, החולצות נספגו זיעה, הראשים

כסאות מוסיקאליים. בהיפסק המוסיקה עצרו המכוניות כשהבחורות מזנקות מתוכן לתפוס כסא במרכז של המגרש.

על אף המכשולים. בקטע זה היה על הנה" גים לעקוף את החביות בהילוך אחורי.

מעשה בחמור

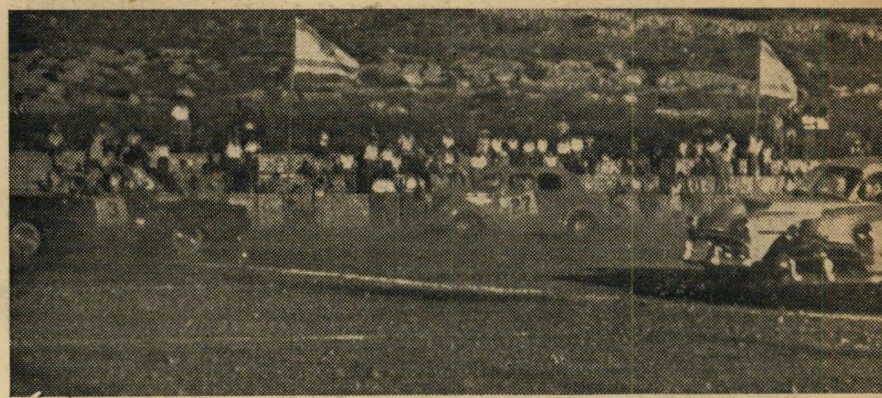

באהבה ובג'ימחאנה אין חוקים. אני רובינגר (שמאל) עמדה לחצות את קו-הגמר. לפתע הכיר אחד החמורים את ידית נעוריו — היא האתון שנשאה את אני — נישר את רוכבו מעליו (לעזאזל שלוש הלירות!), הסתער על האתון, סל- סל מעליה את אני רובינגר אפיים ארצה (למסה) והחל רודף אחרי ידיתו לכל אורך השדה.

מה קרה אחרי-כך? — תשאלו את כל אנשי ירושלים, זוהי שיחת-היום בעיר.

למי צלצל הפעמון? ארתור פיו (למעלה), איש השגרירות הבריטית, הגיע ראשון לגמר, דנדן בפעמון ושחח על שאין צריך לחזור ב"רוורס", כפי שעשו המכוניות.

החאנה

ההודי האלופים הבריטיים את השם "גיימנסיום", שהוא אולם לספורט. אחר גלגולים זכה לפירושו הסופי: תחרות-מכוניות היתולית.

החלו כואבים והעיניים יקדו מחום ואבק. אכן, העונג של ממש. בזו אחר זו דהרו המכוניות מקור-הזינוק, כשכל אחת מפגינה את יכולתה, וחוזרת, לאחר-מכן, אל קור-הזינוק. אחת שבה כשהיא מרעימה בצופרה בתרועת נצחון. שוטר תנו"ע פונה בקריאה מחוייבת: "אסור לצפור בשטח בנוי!" התשובה לקריאתו ניתנה בתזמורת קקופונית של צופרי כל המכוניות. השוטר מדרבן את סוסו, שולח חיוך ומתרחק בנפנוף-יד.

תחרות האופנועים היתה קשה יותר. רק מעטים מהם זכו, לכן, להגיע לקור-הגמר. לאחר שארתור פיו, איש השגרירות הבריטית, חצה ראשון את קו הגמר בבי. אס. איי. האדום שלי, אמר אחד העתונאים שעל ה"יציע": "וכי מי יכול לזכות בנצחון כזה אם לא בריטי? מי ישווה להם בהתנהלות של דרכי עקיפין בינות למכשולים?" ענה לעומתו שני: "אל דאגה, יש להם מתחרים — תלמידיהם — האמריקאים, כמו-כן. אולם האמריקאים לא נראו בתחרות זו. כספר המכוניות נושאות השלטים הדיפלומאטיים טיים היה השנה קטן מזה של השנה שעבר, רה, אך לעומתם גדל בהרבה מספר המכוניות עם שלטי תיירים שהובילו פרצופים מוכרים — פרצופים ישראליים.

אחד מסימני-ההיכר של ה"גיימנסיום" הינו כשהנפגע מבצע משחקי-הדר בתנאי מדבר, כמו משחק הכסאות המוסיקליים. במרכז העיגול הגדול ניצבה שורת כסאות מתקפלים. המכוניות עברו, לקול צליל מוסיקה, במסלול שבפאת העיגול. ברגע שחדלה המוסיקה עצרו המכוניות והתחילו שבתוכן מיהרו בריצה אל שורת הכסאות שבמרכז על מנת לזכות באחד מהם, ממש כמו בכנסת!

האמינו או לא, יש גפ גיימנסיום מקצור עיים: תריסר חמורים קיבלו שלוש לירות כל אחד עבור התחרויות. הם היו מוכנים לקחת חלק, על אף תנאי שכר-החוק, בבילויים האריסטוקראטיים של בעלי-המכוניות. הם לא היו רגילים בבילוי מעין זה. בדרך כלל מוציאים הם את לחמם בנושאת משאות כבי"דים יותר. איתה שעה וודאי חשבו החמורים: "בשביל משחקים כאלה הם עוד משל-מים כסף, החמורים האלה."

אותו ערב ניצבו גינבייב ועשרים ושלש חברותיה החדשות בפתח מלון הנישיא בירושלים. צלילי מוסיקה בקעו מתוך המלון: הגיימנסיום המשיכו לבלות במסיבה שערך לכבודם מועדון בעלי מכוניות. האם ניכנס פנימה? — לא, זה כבר סיפור אחר.

במך (למעלה, תרגול על כתפה) ולוטי קאסס, לבושות ניקה שלהם, נתנו טרמפ לכתב העולם הזה (למטה). שנתלה מאחורי המכונית, לא הפחיד את הכתב.

הרפתקות גינבייב

לא הגיל העיקר. אולגה גאה על מכוניתה, בת שנתון 1935. כשעברה המכונית לעיני הצופים מילאו פיותי הס צחוק למראיה. "שיצחקו להם," אמרה אולגה, "עדיין אינני מוכנה לחליף את גינבייב שלי בשברולט 1956 (למטה). ואומנם, עם סיום התחרות, זכתה גינבייב בפרס הראשון ליופי בין המכוניות הישנות האחרות.

— כאן אסור לעשן בהחלט... אפילו אם זה "דובק 10" !!!

במדינה

משפחת דמארי • על יד המעיין, קול ערב

כך, תפס לוי כיצור המבהיל, נוכח לדעת בהקלה כי לא היתה זאת אלא ידו של שכנו-לעמידה יצחק בקרמייסטר (45). עתה הגיע תורו של בקרמייסטר להחזיר האוטובוס מיהר לא לחתנה הסופית אלא למשטרה, שבלשיה גילו מיד כי ציק על סך מאה ל"י, שנעלם מכיסו של לוי, התגולל על רצפת המכונית. בקרמייסטר, שנעצר בי-אשמת כייסות, אמר רק זאת: "פשוט טעיני. בגלל הדוחק לא הבחנתי בין כיס מכנסי לבין כיסו של שכני!"

(המשך תמועד 9)

מחפשת היא מוזיאון מקומי שיהא מוכן לאמץ את אוצר המכתבים יקרי המציאות.

דרכי אדם

אשה מדמאר

לא בכדי ניתן לה השם: אילה. כשמה כן היתה, בגלגלה השלוחות עלתה על כל חברותיה בנות-תימן במשחקן הקבוע עתיקן היומין: מי תגיע ראשונה מן הכפר אל המעיין לשאוב מים. היא גם חיברה שירים ושרה אותם בחתונות וחתנים, ולעיתים גם בבית אבלים. דמאר כולה הכירה את קולה הערב של אילה דמארי. אחד השירים האהודים עד היום על בתה שושנה הוא שיר ש"חיברה אמה בצעירותה "שיר הגאולה". בעלה של אילה, הרב זכריה דמארי, לא השתכר מרבנות בלבד. היה לו גם מקצוע משנה: תיקון נשק. הוא עבר משבט לשבט, קיבל הזמנות ומילא אותן, ואילו אילה אשתו היתה נשאר לבדה בבית, עם חמשת ילדיה (3 בנים ו-2 בנות). אולם גם לה לא היה הנשק דבר זר: לא פעם ירתה מרובה לעבר גנבים שניסו להתקרב. כבר באותן שנים יצאו שליחים ציוניים לכל ארצות ה' עולם, עוררו יהודים: "קומו, עלו!" הם הגיעו אפילו לדמאר הרחוקה. הרב זכריה מכר את ביתו, קנה במקומו חמור ויחד עם משפחתו חצה את המדבר ברגל, הגיע כעבור 15 יום לעין ומשם באניה ליפו. המשפחה השתקעה בראשון-לציון.

כאן, לא מסרו האנגלים את נשקם לזכריה לחייון והוא צריך היה להסתפק בתפקידו כרב. בעצב ראה הרב כיצד ילדיו מקבלים חינוך מודרני, הופכים לצבירים. אולם את זאת הבינה ועודדה אילה. גם הצליחה להשיג פיע את בעלה, קודם כל, שברה לזכריה את הנרגילה שלו, קנתה לו קופסת סיגריות; שנית, הסתירה את החלוק שלו, קנתה לו זוג מכנסים: "לך כמו בן-אדם!" אמרה לו. לאט לאט נעשה זכריה איש מודרני.

אולם גם התערבותה הגדולה ביותר לא סיעה בירו להשלים עם העובדה כי שר שנה בתו נטתה לזימרה, וסעדיה בנו לתיאטרון. אילה, לכשעצמה, הבינה אותם היטב: הלא גם היא היתה אמנית. היא לא החמיצה אף קונצרט של שושנה או הצגה של סעדיה שנערכו במושב, גם ידעה והכירה כל תפיד קיד של סעדיה וכל שיר חדש של שושנה. השמיעה בקורת: מה טוב בעיניה ומה רע. והיתה גאה על כי בניה הם אומנים. אף בעת מחלתה בשבועות האחרונים ביקשה לפתוח את הראדיו, להאזין לשושנה וסעדיה. לפני שבוע מתה אילה דמארי.

נוכר בה סעדיה: "תמיד היא שאפה ל'התקדם ולעלות, אך לא בכוח ושרירות, אלא בהלכות נועם ועדינות". לא בכדי זכתה בשם אילה.

דרכי חיים

טעות לעולם חוזרת

האוטובוס היה דחוס נוסעים כמליחים בחבית, אך למרות זאת הבחינו כמה מהם ב'חיורון שפשוט על פניו של ניסן לוי (65), שבהשעיר, שלרגע היה נדמה לו כי נחש הסתגן אל תוך מכנסיו. מבלי לחשוב על

* יושבת באמצע: האם אילה דמארי, יושבת מימין למטה: שושנה דמארי, עומד מימין, לבוש חולצה לבנה: סעדיה דמארי.

הארץ

בחג הסוכנות ניתן לפתח גם את טעמים האסתטי של הילדים (חרות).

אריה בט, ירושלים ומה עם חג החנופה, ראש השנה, יום כופרים וחג הצבונות?

מדד המחירים לצרכן ירד בחודש ה'חולף (הארץ).

חגי קולוב, קרית-מוצקין. אכן, יפה שתיה לחכמים. במערכת "למרחב" נתקבלו אתמול ה'ברכות לשנה החדשה מאת: אירגון ה'עובדים בובל האורגני; המועצה הלאומית למניעת אחרונות (למרחב).

ציונה שעובי, תל-אביב זחירות מונעת חמורים ו'תשובות לחידון "7 כלות ליד אחים" יש לשלוח למערת "קולנוע" (קולנוע). מרכזי דן, תל-אביב

..שומשום, היפתח! הנער (אמנון אינסלבוך) מחזיק בדעתו להשאר בהוריו (למרחב).

שלמה אגווי, שרד ירא כי טוב...

שני האחים נראו לאחרונה לפני 55 שנה כאשר עזבו את עיר מולדתם בא"רופה והאחר עלה ארצה בעוד השני נסע לאירלנד (ידיעות אחרונות).

חיים עופר, רמת השרון השיא העולמי האחרון: 1.35 דקה. הארדינג נולד בשנת 1986. מהווה תר'פעה מיוחדת במינה. (ידיעות אחרונות).

חיים עופר, רמת השרון ועוד אין!

במרכז התמונה, מייסד גימנסיה "הצ'ליה" (דבר).

שלום כהן, תל-אביב לידו משמאל: מייסד בית-הספר "ה'טיגון"?

40 אחיות סיימו קורס הרבנים הרא'שיים (כותרת במעריב).

שרה אולשטיק, חיפה רענן רובינשטיין, תל-עמל, חיפה התפילה היא הטובה בפרואות.

הגפס המשיך לנוול מכובעו על פניו המעוטרם זקן מטופח ועל בגדיו (ה'ארץ).

ח. קיפניס, מרכז הכרמל תתי ציפור הנפט

25 כרטיסים זוגיים להצגת "אלדורדו" יוגרלו לפותרים

			7	6	5		4	3	2		1
11				10		9				8	
	17				16		15			14	13
			21					20			19
											22
					25			24		23	
						28			27		26
31							30				29
								34			33
											32
											37
								39			38
											42
											43
											44
											45
											48
											47
											49
											50

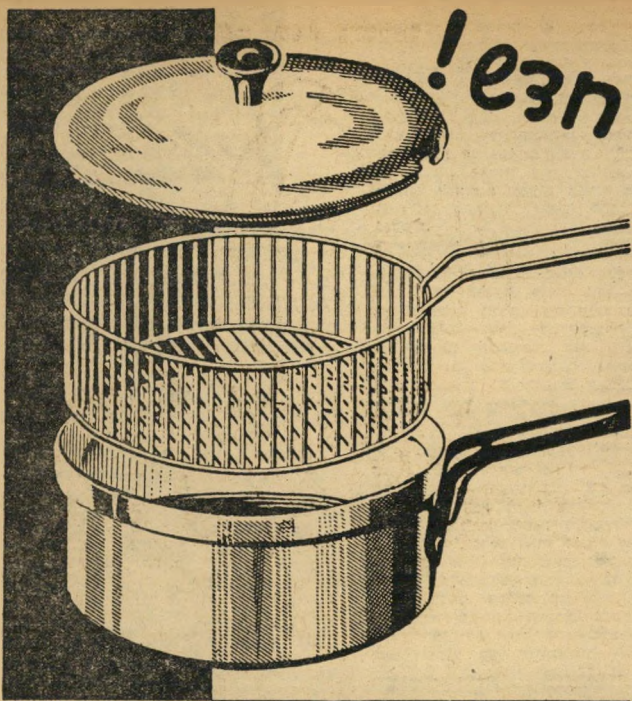
תשבץ 939

- מאוזן: 1. אחד המועמדים ריים מאד לנשיאות ארצות-הברית, מטעם הרפובליקאים, בבחר רות הקרובות; 5. חברה זאת היא מ' שלם המס הגדול ב' יותר בארץ; 8. מ' קור מים; 10. יחי דת חשמל; 12. עלול להביא לדלי' קה; 14. "ויהי אחר הפרק הלפני-האחרון בויקרא; 18. אחד מיני מתושלח; 20. יפחת במשקלו; 21. לעומת; 22. המוזיאון בפאריס; 24. אחת משתי סיס' מות הפועל החזר' חי; 26. שיה הנגב; 28. קוץ; 29. עולה בפני הבישן; 30. היו סימפטיים ל...; 33. אבן יקרה; 35. עולה על המוכח; 37. שלושת אלפים ושש מאות שניות; 39. אימפורט, כעברית; 41. הסתכל; 42. ענף; 43. סמל תורן ללא סוף; 45. היום המותר לנשואין בעומר; 46. תשובה לא נעימה, בדרך כלל; 47. מלך שקספירי; 49. הגורם לשכרות; 50. מעל לכס מיטת המלך.

הנעלמים: 48. שלט דרומ-קוריאה עשר איגרות מפעל הפיות לפותרים תשבץ "העולם הזה" 934. דובדבני אילן, תל-אביב, יד אליהו, ודג'וד 9; תמר בדר, צה"ל, ד. צ. 2130; שולה יגן, באר-שבע, תנובה; אברהם יחזקאל, חיפה, עיר המפרץ 294; אליהו כהן, חיפה, עקבה 3; חייה רוזנברג, ירוש' לים, שכונת אבן יהודה, בית פרידל; גד שטאכר, זכרון יעקב, ת. ד. 8; דן שטרובל, תל-אביב, ברנר 8; שושנה שטיין, תל-אביב, רש"י 6; אברהם שרשבסקי, תל-אביב, הנדבי 43.

עשר איגרות מפעל הפיות לפותרים תשבץ "העולם הזה" 935. יפה ברלובין צה"ל, ד. צ. 2412; טובה זיקובסקי, רמת-גן, גורי יהודה 6; שוש' נה חימוני, חולון, ארלוזורוב 19; אהרן סוילסקי, רמת-לים; גאלי סלוצקאי, תל-אביב, ת.ד. 2208; עמנואל סינס, תל-א-ביב, המלך גיורג' 60; יוסף פרקול, פתח-תקווה, רוטשילד 116; משה צירקינסקי, הרצליה, רחוב סוקולוב; דבורה רומנוב, ירושלים, רמב"ן 19; יצחק שילוח, עמק חפר, קיבוץ המעפיל.

מאוזן: 1. עישונה אהוב על הערבים; 2. מידת נפח תלמודית; 3. מידת נפח תנ"כית; 4. מלחין איטלקי; 6. מלת שלילה; 7. מספר שערי הטומא; 8. מוריד את המים מן הגג; 11. הרובוט המפורסם מפראג; 13. הסתכלו ב...!; 15. כפר מרונית, לשעבר, בגליל; 16. חשוב השבטים; 17. כמו 17, מאוזן; 19. שנייה, אבל לא בלועזית; 21. כמות הדפסה חד-פעמית; 23. האיש הנרדף עליידי משטרת ירושלים; 25. פעוט; 27. מקרה המעיד על אפשרות הישנותו; 30. פולרנס גייטינגייל היתה הראשונה; 31. המטכ"ל האמריקאי; 32. שכיה, לעתים מזומנות, ב' ממשלות ב'י. ג'י; 34. אקדח; 36. מלכות מרחבית קדומה; 38. הוא מובא לבית המשפט כהוכחה לצדקת טענות כל צד; 40. שם פרטי סקנדינבי נפוץ; 43. החצי מסאתיים; 44. רוק; 46. מספר הצדיקים

סיר טגון

הסיר החדש לטיגון דגים, צ'יפס וכד' **הראשון מסוגו בארץ** סיר הרשת הפנימי מאפשר על נקלה להוציא את האוכל המטוגן, חוסך שמן, שומר על נקינות ומקל על עבודת הבית. מחירו 5.800 ל"י בלבד (כולל מס) עוד מוצר משוכלל של

פנאינוס

קולנוע

סרטים

ג'ינה: 1-1

שתי הצגות בכורה של סרטים גדולים, בהם מופיעה ג'ינה לולוברגיניה הביאו לה הש' בוע:

- (1) נצחון.
- (2) כשלוך.

הסרטים:

בהאשה מרומא, ג'ינה היא אדריאנה, גיבורת הרומאן הידוע מאד, מאת סופר יהודי-איטלקי אלברטו מוראביה, נערה בת עניים שהמסיבות דוחפות אותה אל הזנות. תחילה משמשת אדריאנה דוגמנית לצירי, אחר הור פכת אהובתו התמימה של נהג המבטיח לה שאתה לאשה, אך מתגלה כאדם נשוי. אה-בוח אחרות באות זו אחר זו, משאירות את אדריאנה אדישה לגבריה, עד שהיא נתקלת במינו (דניאל זיל), סטודנט אנטי-פאשיסט (תקופת הרומאן: שנות השלושים), הנהרס

ארנסט ברונגוין (מרכז) ב"מארטי" רווק לנצח, עד...

בחקירה משטרית, הורס את עולמה של ה-אשה הצעירה. **כושחף הייה** בהורכתו של במאי לור איגי זאמפה ובקורת כפלתיקול צרפתית מצויינת, מדגימה ג'ינה לולוברגיניה את מש' חק חייה. מי שסבר שהיא אינה יודעת לש' חק, אלא רק מבליטה את מעלותיה הגופניות, חייב לראות את האשה מרומא, וישנה את דעתו. השחקנית תמימת' העינים משיגה מכ' לול עצום של גונוי משחק, נחונה בחוש-הור מור, חדרה אל דמות אדריאנה, היורדת ב' סידרה של תמונות מהירות, מדחי אל דחי, הופכת מתמימה לפרוצה, אך נשארת, במע' מקי נפשה, אותה נערה שאינה מבינה הרבה, שואפת לאושר משפחתי.

בקרוב אהבתו של קצב

מארטי נידון להיות רווק. רווק לנצח. עד שנקרתה על דרכו נערה. נערה מכוערת. אבל מארטי אמר לה: "יש לך פנים נאים, בחיי!" וכך התחיל הרומאן. הרומאן שנפתח בטל' וויזיה, עבורה כתב מחזאי פדי צ'איפסקי סידרה של מחזות, מחזות על אודות אנשים משוטים הגרים בבתיים שחורים ואפלים ו' בדירות מסות לנפול ברברני ניריורק, ונס' תיים בקאן, בה קיבל הסרט **מארטי** את ה' פרס הגדול, זכה אפילו לתשבחות הפראבדה, הסרט האמריקאי הראשון (פרט ליצירות צ'אפ' לין) שנפל בחלקו כבוד כזה מזה שנים רבות.

בקצרה

מאדאם פומפאדור. מארטין קא' רול חושפת פרק חדש בהיסטוריה הצרפתית (ועוד כמה דברים) בסרט תלבושות אופייני.

שבע כלות לשבעה אחים. סר' טומר משוכת על משפחת רחוקים הנשנים ש' הם חוטפים לעצמם. האחרון קיל.

אאן. סרט הודי ראשון המגיע לקהל ה' רחב בארץ. סיפור מסובד מאד על מהראגיה, בנו, בתו ואיכרים הודים. נפלא.

רובינזון קרוזו. הסרט החמישי, והמוצלח שבכולם, שהופק על פי סיפורו ה' קלאסי של דניאל דפ, הוא שיר הלל לגבור' רת האדם וכוח סבלו. דן אוהירלי.

לצידה של ג'ינה העמיד הבמאי זאמפה שח' קנים מצויינים, אשר כולם כאחד פרט לולך, הנראה אומלל בתפקידו, אינם מביישים את הכוכב. ריימון פלגרן, בדמות פקיד ממשלתי פאשיסט, בולט במיוחד. אולם הישגו הגדול של הסרט אינו העלילה, המילודרמטית משהו, הגם שהשיח כתוב בכשרון שאינו רגיל ב' קולנוע, כי אם האווירה הנפלאה: רחובות הדלות של רומא מול ארמונות העושר; ער' למ רקוב ואכזרי, שבו מבקשים הכל לטפס אל האושר בטולם של מומן. צילומים מזהי' רימ, ביחוד תמונות לילה, עוזרים למסור ל' צופה את העולם הזה של אתמול לאירחוק בריאליות איטלקית אופיינית.

אף את השטן ניצח הוא אחד הסר' טים המטורפים ביותר מאז חופשתי שז' מר' הולו, וגורלו, בקרב הקהל הרחב, עלול לה' רבות.

אף את השטן ניצח הוא אחד הסר' טים המטורפים ביותר מאז חופשתי שז' מר' הולו, וגורלו, בקרב הקהל הרחב, עלול לה' רבות.

השבוע הבא

מאת' עס:

מארטי
אאן
שבע כלות לשבעה אחים
רובינזון קרוזו

מכונות

התפירה ארצנו!

רמה בינלאומית
אחריות ושרות
ל-5 שנים

מרדיקס

MARDIX

ההשיג בכל החנויות
למכירת מכונות-תפירה

זה נראה?

לא! זה סאקו!

(המשך עממוד 6)

שי, התלקחה מלחמת-הכרעה בין שלושת הכוחות היריבים. משך 20 שנה גברה ידו של יבין מלך-כנען, כמסופר בספר שופטים. מצ' ביאו, סיסרא, ישב בחורשות הגליל (לדעת אהרונ' השם הנזכר בתנ"ך אינו "חרושת הגויים", אלא "חרושת-גליל-הגויים"). עד שנחל את תבוסתו הגדולה ליד נחל קי-שון. רק אחרי מפלה זו נערך הקרב הגדול ליד מ'מירום, הנזכר בספר יהושע. חצור נחרבה, נשארה נטושה עד שנבנתה מחדש על-ידי שלמה.

מבזות חרם

ומאן הבלישים סביב מלחמת-יהודה של ש' לא היה נקודת-השיא היחידה של כינוס החברה לידעת הארץ ועתיקותיה, ש' היה מוקדש לצפון הארץ. עשרים הרצאות תיו ושלושת סיוריו (בחצור, במגידו וביו"ד פת) העלו מחרוזת ארוכה של פנינים, בנות כל השכבות. בין השאר:

- מסקנתו של יוחנן אהרונ' על סמך פירוטיו, כי בימי כיבוש אשור לא נחרבו היישובים הישראליים בלב הגליל. פירוש הדבר כי הישוב העברי באזור לא נפסק במשך 1500 שנים רצופות, מאז ערב תקר פתייהושע ועד מרד ברכוכבא, גם בשעה שבי ישראל יהודה האחרים הוגלו על-ידי אשור ובבל. אזור זה שימש כמרכז הרוחני של כל המרידות בשלטון הזר.
- הטמפרטורה הנמוכה ביותר - שנרשמה איפעם בארץ נקבעה ב'ד בפברואר,

דבר זה. סיכם הוא את הרצאתו, שהיתה גרושה ומלאה הברקות והלצות: המדענים פיקפקו באמינותו של סיפור יהושע, מפני שלא העלו על דעתם כי שבטי-המחבר הבל-תיאומים יכלו להנחית מפלה לשבעת עמ' מי כנען החמושים. בעוד אלפי שנים יוכיחו לו חוקרי-העתיקות לפקפק גם באמת תיאורו רי מלחמת-העצמאות, מתוך אי-אמונתם ב' צנחון של צה"ל הבלתי-ראוי על שבעת עמי ערב. לכן חשוב, לדעת רמטכ"ל מלחמת העצמאות, להוכיח כי אמת בפי כותב ספר הרמטכ"ל יהושע: "רק כל העדים העומדות על תלם לא שרפו ישראל, זולתי את חצור לבדה שרף יהושע."

ההתיישבות קדמה למלחמה

אלוהם עוד באותו יום קם למחבר ספר יהושע אויב חוש. יוחנן אהרונ' הוא כוכב עולה בשמי מחקר-העתיקות, אדיב, מנומס ובעל חיוך ביישני. מדי שנה בשנה יצא לחפור, לרוב ביוזמת עצמו ובעזרת כמה חברי-מתנדבים, את התלים הפזורים ברבתי הארץ. קבע אהרונ' בהרצאה שוב: רת מסורות: יהושע לא הגיע מעולם לח צור. כל התאור בספרו לא היה ולא נברא. טוען אהרונ': כיבוש ארץ-כנען לא היה כלל מאורע חד-פעמי כפי שתואר בספר יהושע. כמו העליה הציונית, היתה גם העליה הישראלית הקדומה תהליך ארוך והדרגתי, ורק אחרי שהישראלים התנחלו, בשלום יחד סי, ברוב חלקי הארץ, באה מלחמת-השיחור שנתנה להם את השלטון, ממש כמו ב' 1948.

בחפירותיו הרבות בגליל גילה אהרונ' נתונים פוקח-עיניים. עוד לפני התקופה הישראית היה הגליל-העליון מיושב בצפיפות ערי כנען שכנו לאורך הדרך המקשרת את עמק-הירדן הצפוני עם צור וצידון. זה היה המצב כשאבו השבטים הישראליים הראשונים. הם לא היו מסוגלים לכבוש את ערי-כנען החזקות. תחת זאת התיישבו בגליל-התחתון, שהיה מיוער ובלתי-מיושב. כפי שגילו החפירות, יושב איוור זה בבת אחת ובאופן נמרץ על-ידי ישראלים. תאור זה אינו מתאים לסיפור התנ"כי, אך למ הוא חופף את המקורות המצריים והכנעניים הקדומים שנתגלו בחיק האדמה. טבי לוח תל אל-עמרנה סיפור על שבטי-מדבר בשם "חבירו" או "עבירו" (כמשוער: עב' ריב) שהסתגלו לארץ משך תקופה ארוכה, התערבו במלחמות הקטנות בין הערים ה' כנעניות השונות ויצרו מצב כללי של אנדרלמוסיה. כתב אחר, זמן מה לפני תקופת יהושע, הזכיר בפירוש את שבט אשר, ה' יושב בצפון הארץ - עדות חותכת לכך שלפחות חלק משבטי ישראל כבר ישבו בארץ לפני בוא יהושע.

מלחמת הכרעה

תלים הגבוהים של צפון כנען לא נמצאו עד כה שום כלי-חרט ישראלים, אלא רק מתקופת-השופטים המאוחרת. "יש לשכוח את יהושע וכיבוש הגליל", תבע אהרונ'. הוא הצביע על מקרה מוזר: יבין מלך-חצור בספר יהושע גושא את אר' תו השם כמו מלך חצור הנזכר בסיפור דבורה הנביאה:

"וימכרם ה' ביד יבין מלך כנען, אשר מלך בחצור, ושר-צבאו סיסרא, והוא יושב בחרשת הגויים."

אהרונ' שקע בפיענוח מקרה זה, הגיע לכלל מסקנה הגיונית מאד: בשני התאורים מדובר על אותו יבין, אולם הסדר נהפך. לא ייתכן כי סיסרא, שר-צבאו של יבין לחם בגליל המערבי, כמתואר בספר שופ' טים, אחרי שער-מולדתו נחרבה בתקופה קדומה, כמתואר בספר יהושע. אולם ההי' פך מתקבל מאד על הדעת: שלטונו של יבין בגליל המערבי, הרחוק מעירו, נשבר לפני שנערך הקרב הסופי בשערי עירו עצי' מה, שכתוצאה ממנו נחרבה.

אהרונ' משער כי במאה ה'13 לפני הספירה ישבו בארץ, זה בצד זה: הכנענים, שישבו בערים החזקות, הישראלים, שתפסו את האזורים הק' שים לעיבוד, אשר היו קודם לכן עזובים, הפלשתים, שתפסו את השפלה. המצרים, ששלטו בארץ, עוררו את שני ה' כוחות, לפי הכלל הישן של הפרד ומשול. אולם כשהתמוטט השלטון המצרי באמצע המאה ה'12 אחרי מסעות רעמסס השלי-

הצבאית מאפשרים זאת. הם טוענים שהם מתעניינים בכל, לפי רוח הזמן ומצב הרוח.

כדור דת ומין

סטודנט באוניברסיטה, צעיר בן 17, 830/750) מוכן לנישואים את השכלתו, 175 סנטימטרים, עיניו החומות ושערו השחום, בלתי-תבוש עם נערות בת 16.5 - 16 דתית, בלונדינית, כחולת עין וחמודה. הוא אחד מאותם הרבים התובעים תמונה במכתבים ה' ראשונים כהוכחה להיעדר מין עכשווית ב' עורקים.

משפחה טובה

הטוען שהוא בעל השכלה, נבנה ונאה הופעה, רואה צורך לציין שהוא כן למשפחה טובה (עד היום לא הצלחתי להבי' באיזו מידה יש לעובדה זו השפעה על כתיבת מכתבים). הוא רוצה להליפת מכתבים עם נערה ירושלמית מעל גיל 16. בילוי וספורט הם הדברים החביבים עליו.

קופה של מערות

הוא בן 18 (830/755), חיל קצת דתי, יפה, מסודר מאד, תרבותי, אינטליגנטי ו' חברותי מאד. (מאחר שאין לי הזמן להכיר, הריני נאלצת להאמין לו) - חכו - אין זה הכל: הוא אוהב מוסיקה, אמנות ו' "בידור רבנוני"; מנגן: רועש רישומים מר' סיקללים, עוסק בכוללות ובכלל אוהב חיים. על כן, אין תימה שאחד שקופה כזו של מעלות תלויה מאחוריו, ירצה להתנדע, תחילה בכתב, כמובן, עם נערה בת 16 ו' דתית-מודרנית. אחד הדברים המאפיינים אותו מיתר הכותבים אלי, הוא שלא הכריז על עצמו שהוא בעל חושיהומור.

רצונך דעת - בכקשה

תל-אביבי, שנבחה 188 ס"מ (ומספרו ה' סידורי 830/756), מוכן למסור פרטים נר' ספים על עצמו וכן לענות על כל שאלה (אפילו באנגלית) - לכל בחורה שתואל לשגר לו כמה שורות.

רקדן ללא מחר

חנה'לה. היה זה, כמו שאומרים שירים אמריקאיים רבים, "אחד מאותם דברים". היכרת במסיבה בחור נאה ורקדן מצויין. רקדתם יחד כל הערב, פלרטטתם במק' צת, ואת משתוממת שאין הוא קופץ מעורו מרוב התגשות כשהוא נפגש אתך במסיבות שונות. הפתרון? אל תתני ללבך הפעוט להתחמם יתר על המידה ולראות בכל זוג רגלים ורקודת - את אלה שיוליכך לחופה.

על כל הפונים אני בכד ענין שהוא, לצרף חמש מאות מרושח בבולים.

שני חברים, בוגרי גימנסיה בתל-אביב, הביעו את רצונם לייסד חברה של נערים ונערות תל אביביים בגיל 23 - 22. מגמתם היא שחברה זו תוכיח את עצמה בהיות חברתי, הבנה הדדית ובליוז נעים ומחנך, שאופיו ייקבע על ידי החברים עצמם.

על המעוניינים לפנות לא. עמי, דאר צבא 1158, צ.ה.ל.

הומור ובלונדינית

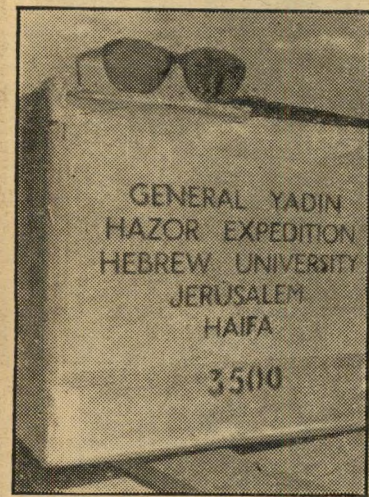
ירושלמי בן ה'27 שאני מציגה בפניכם כעת (830/750) יש נטייה מונבת לבלונדי' ניות. הוא בוגר בית-ספר תיכון, כיום פקיד במשרד ממשלתי, נבנה קומה, חובב מוסיקה, ריקודים וספורט. את זכות העדיפות להתכתב בות אליו הוא מעניק לבלונדינית כחולת עין בגיל 20 - 22. כמובן שלא יסרב לקרוא מכתב כתוב בידי שהזרות חמודה. שחר' חרות או בלונדינית, הוא מתרה בהן שיש בדתן להכירו ביום מן הימים ולשם כך עזינה להיות ירושלמית. אחרי הכל ובי' סוגרים הוא מוסיקה שהוא מחונן כחושיהומור.

עזרי (עזרי) מין

המכתב הבא שאף אותו אני מעתיקה כ' לשונך, הזכיר לי את הסרט "הירח הוא כחול", כאשר שואלת הניבורה את הניבור: "כלום לא מוטב להיות מוטרת על ידי מין מאשר לעסוק בו?" "נראשתי זה מכבר לשוחח עם ירדיום ו' מכיום על הנושא 'הי מין'. אולם אני חושבת שיש הצדקה בהטלת חרם על נושא זה. היית רוצה, מסיבה זו, להתכתב עם מישהו או מישהי על הי' המין ופסיכולוגיה. דרישה אחת לי לבעל או לבעלת התשובה, באם תכתבי כואת - בגיל לא פחות מנולי. אני בת 17 וחצי, תלמידה. המור, לא? על הרצאה להתנצח אתה על עובדות החיים, לציין את המספר הפיזיולוגי (830/751).

הנה או לא כדום

שני חיילים צעירים וביישובים (830/752) תנאים אם ישנן בתל-אביב שתי נערות פטרויות בנות 17 - 16 שלא התספנה לקעור את ביישנותן ותהיינה מוכנות להתכתב ולבלות יחד אתם - במידה שהזמן והמסכרת

"הגנרל ירדן" תיבת-קרטון זו, שהכילה טפסים ארכיאולוגיים מיוחדים, נשלחה מאר' צות-הברית, התגלגלה בראש התל. הכתובת על גבי התיבה: "משלחת-חצור של הגנרל ירדן, האוניברסיטה העברית, ירושלים, חיפה."

1950, בעמק בית-נטופה: 13 מעלות (צלזיוס) מתחת לאפס.

- משפחת הבנקאי הביירותי סורסוק, ש' כשה בימי התורכים 20 כפרים בעמק יזר' עאל (בעזרת שיחוד השלטונות) במחיר 80 פרוטה לדונם, מכרה את אותן האדמות ל' קרן-הקיימת במחיר לירה לדונם.
- כשאב הנציב העליון הבריטי פלומר ביקור בחפירות מגידו, לפני 25 שנה, לא קידם את פניו איש, כי כל הארכיאולוגי' ים, בלי יוצא מן הכלל, חלו בקדחת.
- משך 300 שנה חיו יהודים בעבר-הירדן תחת חסות משפחת הששהבים, צא' צאי כובש-ארץ-ישראל המוסלמי, חאלד אבן אל-ואליד, מנצח הקרב ההיסטורי על היר' מוק.
- השבטים הברברים בצפון-אפריקה שוני' אים כל אדם ששמו דויד, עקב אגדה שנפר' צה ביניהם כי הם בני הפלשתים וכי דויד בן-ישי הגיע עד למארוקו ברודפו אחרי גוליית.
- לפני 780 שנה כתב רבי בנימין מ' סולדה, החוקר היהודי מספרד, כי הדור' ים, "אוהבים לישראל".
- עורק-התחבורה העיקרי בצפון הארץ בימי קדם הוביל מעכו, לאורך השפה הדרו' מית של עמק בית-נטופה, לטבריה. מדרך זו סתעפה דרך שניה דרומה, למגידו ואדי ערה. ציפורי, השוכנת ליד ההסתעפות, היתה בירת הגליל-התחתון, ולא נצרת, שוכנה למעמד זה במקרה. הודות לדת ישו. כל הכבישים הגוכהיים בגליל התחתון ובעמק-ירזעאל, כגון כביש חיפה-נצרת-טבריה וכביש חיפה-נה' לל-עפולה, מנוגדים להגיון הטופוגרפי של הארץ, גורמים לבזבוז מליוני ליטר דלק בכל שנה.

במסגרת המשאל לבחירת "בתי עסק ומוצרי תעשייה המובחרים ביותר"

שנערך על-ידי "ידיעות אחרונות" י ת ק י י מ ביום רביעי, 26.10.55 בשעה 3 באולם "אהל שם" בתל-אביב

מצעד אמנים

בהשתתפות טובי האמנים אשר יופיעו בתכנית עשירה

בין הקהל יחולקו מאות מתנות ופרסים

כרטיסים להשיג: - במשרד "אדרית", רחוב בן-יהודה 13

תל-אביב

חתן בעל כורחו

ה קרה בבגדאד. יחזקאל שאבו, צעיר יהודי נאה וחייכני, פגש את ויקטוריה חקק, קרובה ענייה למשפחה ענפה ועשירה. השניים יצאו יחד, בילו חודשיים בידידות הדוקה. עד אשר, ערב אחד, שאלה ויקטוריה את השאלה המסורתית: "מתי החופה?"

יחזקאל, שלא התכוון להשתקע בארץ מולדתו אלא חשב לעלות לישראל, ענה כי ההיכרות הגיעה לקיצה. אולם ויקטוריה סירבה לקבל את התשובה כסופית. היא ביקרה בביתו, ברובע עבאס אפנדי, שפכה את מרי לבה בפניו אמו

עם הרבנות הראשית בעיראק. שתי התשובות הגיעו לישראל: אין כל זכר לכתובה או לחופה של יחזקאל שאבו ויקטוריה חקק.

הרב סלמן עבודי לא נרתע: הוא טען כי התשובות אינן משקפות את המציאות, מאחר שלא שרד בבגדאד גוף דתי ששמו הרבנות-הראשית.

החלה פרשת ההגנה. יחזקאל קרא לכמה עדים שהכירוהו מבגדאד. כולם העידו כי יחזקאל לא היה נשוי מעולם — לא לויקטוריה ולא לכל אשה אחרת. ויקטוריה תקפה את העדים, קבעה כי הינם כולם אויביה האישיים, מנסים להתנגם

עזירה הזמין את יחזקאל לביקור בביתו, במחנה ישראל, מול שדה-התעופה. אותו ערב זימן שמה גם כמה מכרים נוספים, ביניהם בת דודתו הגאה סועד. "שים לב לנערה הזאת," יעץ ליחזקאל, "אם תמצא חן בעיניך, תוכל לבקש אותה מאביה. בלאו הכי הגיע זמן שתקים בית בישראל. זאת גם הדרך היחידה להשתחרר מטרדותיה של ויקטוריה."

* * *

הזמנה למשפט

סועד מצאה חן בעיני הבורח, השנים החלו נפגשים לעתים קרובות. המרחק בין מעברת-חיריה, מקום מגוריו של יחזקאל, ובין מחנה ישראל לא היה גדול. סועד נהגה להמתין לידידה החדש ליד תחנת האוטובוס במקום. שם התקיימה גם פגישתם האחרונה. סועד נראתה זועפת. "איני רוצה לראות אותך יותר!" שיסעה אותו. "אני עכשיו יודעת איזה מין אדם אתה. נתגלה לי פרצופך האמיתי!" התברר כי ויקטוריה ביקרה בבית סועד, צעקה כי לא תתן לה לגזול ממנה את בעלה החוקי יחזקאל שאבו. לשוא ניסה יחזקאל להסביר כי הגו — ותמיד היה — רחוק. סועד לא רצתה לשמוע דבר.

לא היה איש מאושר יותר מיחזקאל כאשר הועבר לתקופה של חודש אחד לאילת. הבדידות, הנוף הפראי, עורו לו לשכוח. בתום החודש חזר הביתה. שם חיכה לו מכתב רשמי מבית הדין הרבני, יפו, ובו הודעה כי נפתח גנדו תיק על עויבת אשתו ויקטוריה. יחזקאל מיהר לעורך-דין. הציג לפניו את תעודותיו, בהן היה רשום כרחק: אשת נסיעה עירקית; מכתב סירוב מהצבא לתמוך במשפחתו, בגלל היותו רחוק; תעודת-היות ישראלית. עורך-הדין הרגיע את הצעיר, הבטיח נצחון מוחלט ומהיר.

הפרקליט טעה. יחזקאל הופיע בפני בית-הדין הרבני, הכחיש בתוקף כי נשא אי פעם את ויקטוריה לאשה. ויקטוריה גם לא יכלה להמציא את הכתובה, אולם היו לה עדים.

* * *

שני קבצנים נזכרים

ה עד הראשון, הרב סלמן עבודי, שעלה מעיראק והתיישב בפתח-תקוה, העיד בהן צדקו כי הוא עצמו ערך בבגדאד חופה לזוג, לפני צאתם לארץ. הוא גם העיד כי רשם אותם בספרי הרבנות הראשית העיראקית, השאיר שם העתק של הכתובה.

אשר לאשרות המסע של ויקטוריה ויחזקאל, שקבעו כי מעמדם המשפחתי הוא של רחוקים, לא יתס להן העד המלומד חשיבות כלשהי. הזוג פשוט לא נרשם בפני הסמכויות התלונניות, אך לפי דת משה וישראל נחשבו כבעל ואשה. לשאלה כיצד זכר העד את פרטי המקרה לאחר תקופה כה ארוכה, ענה בהצנעה: "יש לי זכרון מצויין."

שני עדי התביעה הנוספים נחווו אף הם בזכרון מצויין, השניים: מקבצי נדבות שהעידו כי פעם עברו ברחוב בגדאד, ראו קהל עומד ליד פתח בית. השניים נכנסו וראו, לדבריהם, כי מתנהלת שם חתונה מפוארת. הגבר (הצבעה לעבר יחזקאל) והאשה (הצבעה לעבר ויקטוריה) עמדו יחדיו תחת החופה בעוד שכבוד הרב (הצבעה לעבר עבודי) ערך את הסניגור.

שידוע כי קבצנים הצובאים על פתחי בנין הרבנות משמשים, לעתים קרובות, כעדים תמורת תשלום פעוט, שאל את שני העדים כמה קיבלו הפעם תמורת עדותם. אך בית-המשפט לא ראה כל פגם: הגברים היו אנשים אדוקים, עדותם נתקבלה.

* * *

רק הרבנות מוסמכת

יחזקאל החל מתרוצץ בין המוסדות השונים, פנה למשרד-החוץ בבקשה שיתקשר עם רבנות בארץ גייטריה, על מנת שזו תתקשר עם הרבנות העיראקית, תברר אם אמנם נרשמה כתובה לזוג בבגדאד. משרד-החוץ ענה כי אין זה מתפקידו.

לכיוון התקשר היועץ המשפטי של משרד הדתות, ד"ר דב יששכר בר, עם הרבנות הראשית של תורכיה, וזו העבירה את הבקשה לבגדאד. גם הצלב-האדום בגינבה התקשר

חתן-מאונס שאבו
"אתנצר!"

של יחזקאל: "אני אוהבת אותו, לא אוכל לחיות בלעדיו." היא גם ביקרה בבניין המפואר של השגרירות האמריקאית בבגדאד, שם עבר יחזקאל כאלחוטאי, איימה בביאושיה כי תלשין עליו במסורה כמרגל ציוני. יחזקאל נבהל, ניגש למשרד-הפנים העיראקי, הודיע כי ברצונו לחתן על אורחות תמורת אשרת-נסיעה לקפריסין, בכחנה להגר לישראל. הוא החזיר את תעודת-הזיהוי העיראקית, הופיע כעבור שבוע בשגרירות האמריקאית בתל-אביב, המשיך לעבוד במקצועו. הוא חשב כי נפתח דף חדש בחייו.

* * *

הפגישה עם סועד

יחזקאל טעה. לא היה זה דף חדש, כי אם המשך ישיר לסיפור שהחל בבגדאד. שבועיים לאחר עלותו ארצה שמע יחזקאל קול מוכר קורא לו בשדרות רוטשילד, תל-אביב. היתה זו ויקטוריה. גם היא עלתה לישראל, בילתה עתה את רוב זמנה במשרדי הסוכנות בניסיון לעבור עם אמה פרחת ממעברת פרדס-חנה למעברה סמוכה לתל-אביב: "יותר קרוב אליך!"

הצעירה העקשנית פנתה שוב לחבריו ומכריו של יחזקאל, ביקשה שיתחכו למענה. מדי בוקר צבאה על דלת השגרירות, חיכתה להופעתו של יחזקאל. יחזקאל איבד את שלוותו ואתה את משרתו, עבר לעבוד במחלקה לתעופה אורחית בלוד. ויקטוריה החלה מבקרת מדי יום בשדה-התעופה.

ידידו הטוב של יחזקאל, בן עירו וחברו לעבודה, עזריה אויס, החליט לעזור לחברו. "אתה חייב לשים קץ למצב המגוחך," אמר. "או שתחתן אתה או ש...".

"או מה?" שאל יחזקאל המיואש. "מה אני יכול לעשות?" היא אינה עוזבת אותי לנפשי."

אם הכזה חקק
"תשאלו את בתי!"

בה. עד אחד גם כונה עלידה ככופר, "בכלל לא יהודי!" עדי ההגנה נפסלו כולם.

* * *

אסור לעזוב את הארץ

רפתע נודע לויקטוריה כי יחזקאל עמד להצטרף לצוות אחד ממטוסי אל-על כאלחוטאי אחרי. הרבנות מיהרה לשגר הוראה לכל שדות-התעופה והגמלים בארץ כי אין להרשות ליחזקאל שאבו לצאת את הארץ, מאחר שקיימת גנדו תביעה לתשלום דמי החזקה לאשתו, בשיעור 80 ל"י לחודש, מאז עזב אותה לראשונה.

לפני שלושה שבועות הגיע בית-הדין הרבני לידי החלטה כי שתי העדויות מחייבות אולם יש להמתין עד קבלת תשובה סופית על השאלה אם קיימת גנדו רבנות ראשית בבגדאד או לאו. בינתיים פורסמה בעתונות הודעה כי אסור לאזרח יחזקאל שאבו לשאת אשה.

יחזקאל פנה לבית-הדין העליון, קיבל תשובה כי אין הדבר בסמכות המוסד המשפטי הגבוה ביותר של המדינה. רק הרבנות ראשית לטפל בענייני האישות של אזרחי ישראל. אם פסק-הדין הסופי יהיה לרעתו, יוכל שאבו לערער עליו בפני בית דין רבני גבוה. אולם אין הוא מאמין כי הדבר יעזור לו: "גם שם יאמינו לשני קבצנים אדוקים ולא לתריסר עדים אחרים. לכן," החליט, "לא אניש שום ערעור. אני אעדיף להתנצר ולחיות באיזה קיבוץ. שם לא יוכלו הרבנים לכפות עלי את חוקי ימי-הביניים."

במעברת חילון, נשאלה פרחת חקק, אמה של ויקטוריה, מה דעתה על כל העניין. ואם יש לה הוכחה כלשהי על נישואי בתה. "אינני יודעת מאומה על כל העניין," השיבה. "תשאלו את בתי. זה העניין שלה — היא יודעת!"

סוד הטבע

בירמינגהם, אנגליה, הוצא גט לבעל, אחר שהצויר בשבועה כי ביום לידת ילדם סרבה אשתו לגלות לו באם היילוד הוא בן או בת.

* * *

טיפה מרה

ב חיפה, ביקשה חברת-היינות אליעז להציג לראווה בתערוכת הפירות מית קן קטן לזיוק סליבוניק, המסוגל לייצר בקבוק אחד של יין-השרף הבולגרי ליום, הצליחה בקושי לשכנע את הנהלת המכס להימנע מלהעמיד לידו מפקח מיוחד.

הווי

הופיעו, מתוך התחשבות עם הפרופסור, לבושים כולם.

* * *

מין ואופי

ב אלסקה, ארצות-הברית, קבעו של-טונות התנועה המתוריים ממרווי אוי הרה כזו הלשון: "נהג החושב כי הוא מי סוגל להקדיש תשומת לב מספקת להגנה ולכביש שלפניו עשה שהוא נושק לנערה חמודה, אינו מקדיש, אם כך, את תשומת הלב הדרושה לנושקה."

* * *

הסתגלות הרדית

ב מנצ'סטר, אנגליה, הוזמן פרופ' סור האוניברסיטה המקומית להרצות במחנה נודיסטים סמוך, הופיע, מתוך התחשבות עם זומניו, בהרצאתו כשהוא ערום כולו, נדהם גללות כי הגוויסטים

מצא גיל את גילו

התלונן משתתף טיול הזקנים אברהם רומנו, 113, על כי בת לחיטו לטיול היתה ישישה בת 80, נרגע רק כאשר קיבל הבטחה מפורשת כי בשנה הבאה יוכה בבת לוייה בת 17.

* * *

אין עשן בלי סיגריה

ב תל-אביב, נוכחו מנהלי בית-החרו-שת לסיגריות לוד בהצגת אלדורו, גילו כי הסיגריות המעושנות על-ידי השחקנים בתוקף תפקידיהם הן סיגריות כנסת מתוצרת בית-חרושתם, שיגרו ללהקה כמה מאות קופסאות סיגריות כנסת, כהביעים

עת בבטחה מי יהיה האלוף הישראלי לשנת 1955, כאשר להפועל פתח-תקוה, הצועדת בראש הטבלה, יתרון של שתי נקודות (38) לנכבי תל-אביב (36), הדולק בעקבותיה במירוץ להשגת הבכורה. אך בעוד שמשחקי האחרון של מכבי קל יחסית (נגד הפועל רמת-גן), הרי נכון להפועל פתח-תקוה קרב עקשני ביותר נגד הפועל תל-אביב, שלא תורר בקלות במשחק על מיגרשה היא. במקר שהמכבי תל-אביב תנצח והפועל פתח-תקוה תנוצח, יכריע יחס השערי בין שתי האגודות.

הפתעה מרעישת לפני שנתיים, נאכ"ק ביניהן הפועל בלפוריה והפועל חדרה על זכות העלייה לליגה הראשונה. בשבוע הבא, תחזרנה שתי הקבוצות לליגה השנייה, כאשר הן תופסות את המקומות האחרונים בטבלה הליגה.

בגורלה של בית"ר ירושלים, נחרץ, כנר"א, להתמודד עם הפועל כפר-סבא במשחק קי המבחן. דווקא בית"ר ירושלים, שהיתה בטוחה בנצחונה על הפועל בלפוריה, לא ציפתה להפתעה כה מרעישת, שעה שבני הע"מק גברו עליה בתוצאה: 2:4.

מנצחי מחוזות (צפון ודרום) בליגה השנייה,

שחינית ריבנר

בשווייץ, בבליגה, בפולין, בצ'כיה

מכבי יפו והפועל קרית-חיים, תשקנה בצורת ליגה נגד הפועל כפר-סבא ובית"ר ירושלים על הזכות לשחק בליגה הלאומית בעונה הבאה.

במסלול עליה לרגל

מדי שבת, זוכים תושבי חיפה לראות מספר שחקני כדורגל מאגודות שונות בארץ העולים לרגל לחיפה. מכבי חיפה, פיתח לאח"רונה את תנועת יבוא השחקנים, מקבלם ל"קבוצתן בזרועות פתוחות; ואכן, עד היום טרם נישמע על שחקן מכבי חיפה שיתאונן על יחס גרוע...

עונש והנאה בציוד

בשלושת החודשים הבאים, לא יוכלו אוהדי מכבי תל-אביב לחנות בשחקן האהוב עליהם: יהושע גלור. הסיבה: גלור נדון על ידי ועדת המשמעת של ההתאחדות להרחיק מהמשחקים למשך שלושה חודשים ב"עונש" פגיעה בשחקן מכבי פתח-תקוה אלכס בורשטיין.

היחידה שנהנתה מהעונש, היתה אשח"ה חמודה של גלור, פנינה, שהעירה: "סוף סוף אוכל לשבת לידו בעת תחרות כדורגל."

שחייה

כרטיס טיסה למלבורן

הראשון מבין ענפי הספורט בישראל שהביקיע פרץ בחומת הפרובינציאליות והחל לנישום את אוויר העולם היה הכדורסל. זמן רב השתעשעה ישראל בכך יחיד זה, נפנפה בו לכל עבר, לכל מפגש, אליפות ואולימפיאדה, שבעה ממנו רוב נחת.

השבוע נסתיימו התפוקים של הבן היחיד: אחות צעירה נולדה לו: השחייה, שאחרי הר"יון ממושך ופירפורים רבים קפצה מהגיגית והחלה לחתור באפיקים בינלאומיים.

שיאים במים מלוחים. לפחות שני שחינים ישראליים זכאים עתה לכרטיס נס"ק למלבורן, בירת אוסטרליה, בת תיערך בדצמבר 1956 האולימפיאדה הבאה. השניים: יורם מנדלבאום (הפועל גבעתיים) ושושנה ריבנר (ברית-מכבים עתי"ה, תל-אביב). שניהם הבטיחו לעצמם את הנסיעה בשבת האחרונה, עת נתקיימה אליפות ישראל בשחייה במימיה המלוחים של בריכת השחייה בבתי-גלים, חיפה.

התוצאה שהושגה על-ידי שושנה ריבנר ב"משחה חתירה ל-100 מטר (1:09.5) עשויה להעניק לה מקום שני ואף ראשון במדינות אירופאיות כשווייץ, בליגה, פולין וצ'כיה. יורם מנדלבאום עודנו רחוק כדי שש עשר ריות השנייה מירידה אל מתחת לתחום הדקה, היא התוצאה הנכספת במשחה חתירה ל-100 מטר. גם הישגיו בשחיית 200 מטר (2:16.5) ו-400 מטר (4:56.9) היו מקנים לו מקום נכבד למדי במדינות אירופה.

לא נס לירח. בצד הצלחות לא חסרו גם אכזבות באלופות זו שהיתה המרתקת ביותר בארץ מזה שנים רבות. שחינים ותיקים כחננים בוך וגבריאל נסט (שניהם מברית-מכבים עתי"ה) איבדו את בכורתם, סינו את מקומם לצעירים מבטיחים, כשלום כהן, בן ה-15 (הפועל זבולון) שגבר על נסט במשחה פרפר, ודוד מלמד (הפועל זבולון) בעל השיא הארצי בשחיית גב ל-100 מטר.

עות נוספת לעובדה כי ליחס של השחינים לא נס במהרה, היתה השתתפותה של יהודית דויטש, וותיקה מבין כל המשתתפים, אלופת ארץ במשחי-חתירה בשנת 1938. ב"משחה-שליחים 4x100 הזכירה יהודית דויטש את תקופת הזוהר שלה.

על הצלחות שבעין נתווספו גם תקוות לעתיד. גרשון שנפר, בן ה-12, שהיגו אחיו הצעיר של ראובן שנפר, השחיין המעולה מגבעתיים, הראה במשחה חמישים מטר ב"סגנון חזה לילדים שחיית פרפר מלוטשת ביותר, העולה אף על זו של אחיו הבוגר.

כדורגל

יש חדש על המגרש

לפני עשר שנים, היתה קבוצת הכדורגל של מכבי נס"ציונה, אחת הקבוצות המעולות במדינה. היום נותרו רק שרידי זכרונות לא מפורדים ביותר מקבוצת הדרום שהיתה מפורסמת בזמנה הודות למספר שחקנים ידועי שם כגון ילובסקי וצמדי האחים שניידרוביץ' ובוקסר.

הפועל נס"ציונה, לא היתה מעולם גורם מכריע בתחרויות הכדורגל. היתה זו קבוצה שכל מעייניה היו נתונים בספורט. היחסים בינה לבין מכבי נס"ציונה, היו ידידותיים ביותר מאז ומתמיד.

המריצות מתאימות. זילדול בשורות שני המועדונים, הוליד רעיון חדש ומקורי: איחוד שתי הקבוצות לגוף אחד. מרכזי מכבי והפועל לא הביטו בעין יפה על המיזוג, אסרו זאת על שתי האגודות. אולם בני הדרום לא נרתעו, יסדו קבוצת כדורגל שוכתה בשם: נס"ציונה.

כדי שאגודת כדורגל חדשה תוכל להיכנס רשמית להתאחדות הכדורגל, דרושה המל"צת שתי אגודות כדורגל לפחות. קבוצות מכבי רחובות והכוח תל-אביב, לא עמדו ל"מכשול לבני נס"ציונה, המליצו עליה בפני ההתאחדות שקיבלה אותם תחת חסותה.

סוף העונה

בשבת הקרובה, יסתיימו בישראל משח"קי הליגה הראשונה בכדורגל. יהיה זה סיבוב אחרון, עשרים ושישי במספר, למשחקים סדירים שהתנהלו תוך סדר רב והקפדה ראו"ייה לציון על לוח המישחקים.

הכל צפוי והרשות נתונה. אין לר"

רדיו בכיס החולצה

בשנים האחרונות הפיצו באר"ב גם מקלט-רדיו קטנים שאפשר להחזיקם בכף-היד. בימים אלה הוצג בניו-יורק רדיו זעיר עוד יותר, שפועל על מצבר, ואשר אדם יכול להכניס אותו בכיס החולצה.

גם מן המקלט הקטנטן הזה מפיקים אותה תועלת כמו ממקלט גדול. גם אתה יכול להפיק תועלת גדולה תוך מאמץ קטן אם תנצל את יתרונות שיטת ה"ג (חסכון גמול) של בנק לדיסקונט... ותראה כעבור 10 חודשים את הברכה שתיפול בחלקך.

פרטים מלאים יתנו לך ברצון בכל סניף הבנק אליו תפנה.

נפט בנגב!

המדבר יסוג לאחור. היום מת"רומם מגדל קידוח אחד במדבר החול. בקרוב זה יהיה יער של מגדלי קידוח בתוך חבל-תעשיה פורה.

בעלי מצלמות פוטו ברנר! נצלו את ההזדמנות. צלמו תמונות בעלות ערך היסטורי. מצלמה והדרכה מקבלים אצל

לילה טוב

ומהר למטה אחרי הפיפת ראש. נקה לגולין שמפו הוא נפלא גם לאם וגם לילדה, מונע התהוות קשקשים ואינו מיבש את השער. הננו בטוחים כי נקה לגולין שמפו ימצא חן גם בעיניך. עורבתנו: במקרה של אי-שביעות רצון תוחזר התמורה.

נהקה
לגולין
שמפו

המפיצים היחידים חברת נורית בע"מ.

מבצע ערוך השתלמות - תש"ז - 1955

לאחר הצלחתו הגדולה של מבצע זה בסתיו 1954, עשתה הנהלת המכון מאמצים עליונים כדי לארגן גם השנה, עם עונת הלמודים החדשה, מפעל דומה.

הוקמה קרן סטפנדיות בח 18.000 ל"י

אשר באמצעותה תוענקה הנחות גדולות והקלות בתשלום שכר הלמוד לכל הנרשם בחודש זה לקורסים היסודיים שלנו המכונים לקראת:

- בחינות המוקדמות
- בחינות הבגרות

לנבחנים חיצוניים הנערכות מטעם משרד החינוך והתרבות בישראל וכן לכל קורס אחר בשטח ההנדסה, המסחר והשכלה כללית. פנה בהקדם לקבלת מודרין חינוך והחל את השנה החדשה כמטרה קונסטרוקטיבית לנגד עיניך. למד והשלם את השכלתך התיכונית בהזדמנות הנאמנה של חלוצי שיטת ההוראה בכתב בישראל.

המכון העברי להוראה והשכלה בירושלים

בפיקוחו ומיטודו של

המכון הבריטי

ת. ז. 1259, רחוב בני-יהודה 2, ירושלים

תל-אביב: שד' רוטשילד 15 | נתניה: רח' הרצל 19
חיפה: רח' הבנקים 5 | נצרת: רח' כאנוק 28

שוכר השתתפות במבצע ערוך השתלמות תש"ז	
נא לשלוח לי חינוך את המודרין לקורס
שמי
כתובתי
	ה. ע. 93

נשיקה ידינית ושרתית

משנה מזל, משנה שם : עורך דבר (בקרוב: לשעבר) **חיים שורר** זכה לי כינוי חדש שנפוץ בין העיתונים לאחר פירסום מעשי האלמות בהם נקט (העולם הזה 938): **אגרופומאן**... פנים חדשות נראו להפתת עת רבים בכינוס לידועת הארץ בשבוע ש" עבר בטבעון: פניו של השופט **בנימין הלוי**, שלא היה ידוע עד כה כחובב ארכי-אולוגיה. אמר אחד העיתונאים: "הוא יוצר ארכיאולוגיה. הוא קבר את קסטנר" ... באור תו כינוס זכה הרמטכ"ל (בחופשה) **משנה דיין** לתואר תנ"כייכמעט מפי רמטכ"ל קודם, **ד"ר יגאל ירון** שאמר עליו: "הוא ראש כל כל החובבים האלה", על משקל הפסוק ב" יהושע י"א (אודות חצור): "היא ראש כל הממלכות האלה" ... אגב, חדימבט שמו לב שבצאתו ממכונתו כדי לגשת לבמת-הנאר מים נתן ידיו לאשתו כרמלה נשיקה חטופה על הלחי... אמו של הסופר היהודי אמריקאי **הרמאן ווק**, אסתר, ביקרה ה שבוע אצל שרהבסחון **רוך בן-גוריון**: לפי בקשת בנה, מחבר הסדר על הקיין, מסרה האם לראש המשלה העתידי את ספרו החדש מוגזרי מורנינגסטאר... אות מעורר לעתיד הקואליציה: בשעת הגיגות יובל 25 לנען, ניגש ראש המשלה **משנה שרת** אל חבר הקיבוץ **ישראל גלידי** והטביע על לחיו **מוסינזון**... חזר החודש למשקו לאחר שעסק שמונה שנים בעריכת בטאון תנועת הנוער העובד, במעלה. הסיבות? אפשר למצוא אותן כמרומו במודעה שהודפסה השבוע באחד העיתונים: "למשנה מוסינזון, ברגשי חברות והערכה על נצחוננו המוסרי, לאחר שעמד במבחן קשה והצליח לשוב למשקו נען ול- הכנס לעבודה כרפתן" ... **תומאס ריואי**, מועמד לנשיאות ארצות-הברית בבחירות ה באות, שביקר השבוע בישראל, הביא אתו מתמאה יקרה מפו לראש עיריית-חיפה **אבא חושי**: הוא סיפר לו כי שמע מפי אבא אחר, שגירר ישראל בחשיגנטון **אבא אכנ** שחושי הוא ראש-העירייה הטוב ביותר ב" עולם. חושי שמע, חייך ושתק, מבלי לנסות להמעיט את ההלל.

כאדר, סיום הכרעה: "האם גם לאחר גיל חמישים עדיין חושב אתה את עצמך מתאים להשומר הצעיר?... מערכת במחנה סומכת כנראה על זכרונם הקצר של הקוראים: פחות מחצי שנה לאחר שנתלתה והותו ה- אמיתית של **ד"ר ששון אשריק**, שב השם וצף על פני המים: **חזי לופקן**, חסר ההשכלה התיכונית ושאינו-ידוע-עריכת הד" פיס מאמר נוסף, מלא פגישות עם פליטים ושיחות עם נסכים ערביים בפאריס... ראש ממשלת פאקיסטאן לשעבר **מוחמד עלי** העמיד את ממשלת ארצות-הברית, בה הוא

כוכב וואלנטינו כסרטינו (למעלה) וחברות המועדון גיל 50 ומעלה

צעיר בגיל חמישים

גימנסיה "הרצליה" גרמה השבוע, ללא כוונה רעה, לדחיית הקמתה של ממשלה בישראל. כששמע תלמיד המחזור הראשון **משנה שרת** כי לכנס יובלה ההגיגי ביום ג' הוונן גם למימנם של מורים פרטיים כי הוא ווארשע **רוך בן-גוריון**, החליט כי הוא רוצה להופיע בטכס זה עדיין כראש-ממשלה והודיע לנשיאות הכנסת כי לא יוכל לצררו להשתתף בישיבת יום ג', דבר שגרם לדחיית הישיבה כולה ולהארכת מועד שלטונה של הממשלה הזמנית. בינתיים, נשלחו אל בני גיי. שליחים לשנענו להיעדר מהטכס... יובל אחר שנחוג החודש: **מנחם כאדר**, זכה איש קיבוץ מורע, הגיע לישנת 50, וזכה לברכה לבבית מבן-דודו ח"כ חרות **יוחנן**

משמש כיום שגריר, בפני כעייה עדינה: זמן קצר לאחר בואו לחשיגנטון עם אשתו השנייה, מזכירתו לשעבר **עליה**, (30) בת בירות, הגיעה לאמריקה גם אשתו הראשונה חאמידה (40), ועתה אין הממשלה האמריקאית יודעת (א) אם מחובתה להעניק חסינות דיפ- לזמאית לשתיים כאחת (ב) אם עליה להזי מין למסיבות דיפלומאטיות אחת מן השתים, או את חאמידה ועליה גם יחד... **מכתבים לחברי במורתו (פנימי)**, אותו עליו צמח משפט קסטנר, ממשיך להופיע ולהכיל ביטויים מסמרישער על אישים אחרים ב" מדינה. הגליון האחרון מתאר כך את ראש עיריית ירושלים **גרשון אגרון**: "מחלל שבת להכעיס, שבביתו לא תמצא גראם של

לשחקן הבימה **רוך וורדי** ואש" תו הקריינית **חווה יואלית** הביאה השנה החדשה דירה חדשה, בשיכון-הסופרים שליד הירקון בצפון תל-אביב. כשנשאל ורדי אם זכה כבר לביקורן של המוות בדירה החדשה, אמר: "לא, בינתיים באים רק יתושים"... השנה, כבכל שנה, נאספו בלונדון חברי מר עדין החובבים המזור ביותר בעולם, שנועד לכבד את זכרו של כוכב הסרט האילם **רודולף וואלנטינו** (שמו המלא: רוודול-פו אלפונסו רפאלה פיטרו פיליברטו גולי-אלמי דה וואלנטינה ד'אנטוגואלה), שמת לפני 29 שנים, אך זכור עדיין לאלפים מבין מעריצותיו. מייסד המועדון הוא לסלי פלינל, אגנלי בן 42 שיש לו דמיון קלוש לחאלני טינו עצמו, אולם כמעט כל החברים הם נשים מגיל 50 ומעלה... אמן אחר העומד הפור לזכרון עבר: הסגור האיטלקי **בני יבניצ** **גילדי**, שפרש השבוע מהבמה בגיל 65, לפי עזת רופאיו... גם **אודרי הפ-בורן** וגם **אינגריד ברגמן** דחו בנות אחר זאת הצעת מסיק צרפתי לככב בהסרסת הספר בוקר טוב, העצב, פרי עטה של הסופרת בת ה-19 **פרנסואז סאנאן** שזכה לפירסום עולמי... הסופר **אפרים קישון** הלך השבוע לראות את הצגתם החדשה של זוג הקומיקאים **דיגאן ושומאכר**, בה חיבר רבים מן הקטעים. מאחר שאינו מבין כמעט אף מלה באידיש, נעזר קישון בבידעותיה של אשתו חוה שתרגמה לו בלי הרף את הנאמר, עד שנשמעה מאחור הערתו של צופה נרגז: "אם הוא לא מבין אידיש — מה הוא בא הנה בכלל?... חידונואי קול ישראל **שמו-אל ("שמוליק") רוזן** עומד להוסיף ל- ושידוע לשאול ועשרים מי יודע תוכנית חד- שה בשם זה **הסוד שלי**, כשם שירה ה- מפורסם של **יפה ירקוני**... מנהל חברת צים **יוסף ברפל**, חבר קיבוץ רמת דוד, לא זכה לבקור באגנית הפאר השילומית אמ ישראל ביום בואה לנמל חיפה: השומר, שקיבל הוראות חמורות לא להעלות איש לא נייה, לא הוציא מהכלל את מנהלי החברה וה- סירה שהביאה את מנהלת צים ושחם נאלצה לחזור לחוף.

יש שטוחות
בקופסא צהובה

יש עגולות
בקופסא כחולה

העינקו

קריון

Caravan
20 ג'גיות 400 ברוטה

פסוקי השבוע

- **הומיאוי שמחה בלאם**, בחגיהמים כרביבים ובמשאבי-שדה: "הכלכלנים מעולם לא חיו בשלום עם המים."
- **אליעזר שכטר**, נציג מפא"י בעיריית תל-אביב, שלא יכול לשכוח כיצד הכשילו הדתיים את מועמדותה של גולדה מאירסון לראשות העירייה ובהזרזו בחיים לבנון, המציא להם תואר חדש: "אזריי התורה, ארזי הלבנון."
- **הארביאולוג יוחנן אחרוני**, בעל התיאוריה הבלתרמסורתית על כיבוש כנען: "קשה לי לעמוד נגד שלושה רמטכ"לים: יהושע, יבין (מלך חצור) וידין."
- **יונה כסה**, מזכיר מפא"י, לאחר שנשאל בדבר סיכויי הקואליציה המשולשת: "אין קואליציה משולשת. הנכון הוא, כי לפי שעה יש רק אצבע משולשת."
- **השהקן מאיר מרגלית**, איש האהג: "לתיאטרון הקאמרי יש מול. הוא זכה גם בארמון וגם בבעל הארמון, ואילו אנו נשארנו באהל..."
- **פרופסור נלסון גליק**, בהרצאה על הנגב: "באתי, ראיתי ולא ניצחתי. הנגב ניצח אותי."
- **המופר אנדרה מורואה**: "נשים דומות לסוסים גועיים. עליך לדבר אליהן לקוות, לפני שאתה מאלף אותן."
- **ניקית כרושצ'וב**, מזכיר המפלגה הקומוניסטית בברית-המועצות בתשובה לחברת בית-הנבחרים הצרפתי על מעמד האשה בארצו: "שמעתי דעות מדעות שונות על חיי הנשים בברית-המועצות ועל צורת ההלבשה שלהן. אולם האימנות העיקר ביותר בשבילי אשה היא זנות. בפאריס אינך יכול ללכת ברחוב מבלי שתפנה אליך אשה הנכונה למכור את גופה. כאן עובדת האשה כמו גבר, אולם אין היא שרוייה לפחות במצב מחפיר והיא מרויחה את לחמה בכבוד."
- **אששה גיטרי**, סופר, מחזאי, פזמונאי, שחקן ובמאי צרפתי: "גבר הייב לקחת לעצמו אשה יפה מאד. רק כך הוא יכול לקוות כי אי-פעם יקח אותה מידי גבר אחר."
- **סילוואנה מוננאנו**, כוכבת הקולנוע האיטלקי: "אני רוצה לבקר באמריקה, אולם רק כאשר אוכל לבוא לשם כליידי ולא כאטרקציה מינית."

חרפת אירוקה 1955

מאת עמוס קינן

ועל המסגד הקטן שהיום הוא כנסיה קטנה, והשירים המנסרים סביב.

כמו בימי דון-קישוט

סרגוסה דומה בדיוק לתמונה שצויר ולסקו. אותם הבתלים, אותו הגשר על אותו נהר האברו, אותו נהר שדון-קישוט ונסוה פנסה הפליאו בו עלילות. בעצלתיים הוא זורם לו, רחב ורדוד, כמו בימי דון קישוט. מאומה לא השתנה. סרגוסה מלאה חיילים. כל הדרך מלאה חיילים. בכל כפר קטן ובכל עיירה קטנה קסרקטין גדול, וחילים הדומים צועדים הלוך ושוב בתרגילי סדר. מי שאינו חייל יכול להיות שוטר, ואם לא שוטר, יש גם גארדיה סיביל. הגארדיה סיביל משוטטים זוגות וזוגות לאורך כל הדרכים וכל הכבישים, ומספרם מספיק כדי לכבוש את סין. פעם אחת נסעתי בטרמפ בסנדר של הגארדיה סיביל. הקורפורל שמח לקבל סיגריות אנגליות, והשתדל לעשן אותן מהר, אחת אחרי השנייה. עוד אחד היה שם, דומה לרודולף ולטיגו, שהחזיק גבעול ירוק בפה ולעס אותו כל הדרך בפרצוף, משועמם. הוא יכול היה להרוג זכוב באותה שלוחת נפש שמישהו אחר היה יורה בגבו של מישהו אחר. השנים האחרים בסנדר הצטנפו ופיקו. הייתי גם בגואדאלאקארה, שתיאלי שם קפה

ויותר אין לי מה לספר עליה. למרדני הגעתי בחצות.

ריחו של פראנקו

מרדני דומה לעיר אירופית מודרנית במורח-התיכון. נדמה היה לי, משום מה, שהייתי בה מאה פנים לפני כן. במרדני קניתי שני ספרים וקראתי אותם עד תום, מה שלא הספקתי לעשות בפאריס בחצי שנה. האלקאה הוא הרחוב המרכזי והיפה, שוקק חנויות ותיירות. שם תמצא מקלות גולף ומכנסי רכיבה, דורבנות וכובעי ציד, ציוד לדיג תת-ימי ותרמוסים נאים, זקטים ספורטיביים וחפיסות קלפים ושל-תנות רולטה קטנים ורובים ואקדחים וסכרי נים, הכל הכל חוץ מחזיריבר לירות בהם. אתה יכול לקבל את הרושם שלפחות מחצי תושבי ספרד עוסקים בספויט ושיע-שועים. אונייה חוסה אנטוניו דומה בדיוק לאלקאה, אף הוא מלא מקלות גולף. הבניינים המתייבים ביותר במרדני הם בנייני הבנקים, חברות הביטוח, ושאר חב-רות מחברות קטנות. בית האופרה עלוב מאין כמוהו. אורחי מרדני צועדים ברחו-בות בבגדי גברדין זולים ומקומטים, שפם דקיק, משקפי שמש ונעלים בצבע חום-לבן, וצבע עורם אינו שחום ואינו לבן, אלא מין צבע האופייני לעור שלא טעם מים או שמש מזה עיזן ועיזנים. כל אורח מד-

ספרד אינה רק ארץ תוריאדורים וקרבות-פרים, אף לא ארץ התיירים. הגיטארות והקסטנייטות בלבד. ישנה גם ספרד האמיתית — ארץ העוני, הרעב, ההרג, הכלא וההגלייה. אותה חש בכל חריפותה ואותה תיאר עמוס קינן ברשימה זו.

הצגות הקולנוע מתחילות ב-11.00. בתי היין וכל שאר הבתים פתוחים עד אור הבוקר. הלילה לא נוצר לשינה, לשם כך קיים היום. שום ספרדי, זקן או צעיר, אינו עולה על יצועו לפני 3.00 אחר חצות. אבל בברצלונה שמחים רק תמורת יין וסיגריות, שמחירים אפס פרוטה. ואולי קצת פחות, אם אתה חיר. פועל ספרדי משתכר ליום 35 פוטות, כמחיר ארוחת צהרים במסעדה בינונית. לכן אינו יכול לשמוח חינם. אם נמאס לו, הוא יכול להצטרף לשמונה רבבות האדם שהו-כרנו לעיל.

במוזיאון לאמנות חדישה מציגים תמונות כחולות של פיקסו, האיש שצויר את גרניקה. ואפילו מוכרים גלויות צבעוניות. ממש כשם שההוצאה המדעית הטובה ביותר של כל כתבי לורקה היא זאת שהופיעה במרדני בשנת 1954, עם הקדמה של חורחה גילן, ידדו הקרוב של לורקה, וממש כשם שתק-ליטים של השירים הנפלאים שחיבר עם המר-סיקה הנפלאה שצוירף להם נמכרים בכל חנות תקליטים מסן-סבסטיאן עד מלגה.

אלף זקנות, ישישות, מקומטות, מכוערות, שחוחות, בעינים כרות, לבושות שחורים, פוסעות בתהלוכת נכאים מסלאסה סן-חווה. בידים רועות מחזיקות נרות רועדים מהב-הבים. הצורה חלודה ותוף מרוט גותנים את הקצב לתהלוכה. ארבעה גברים קרחים גושאים על אלונקה בובת שעוה המתארת בתולה אחת מנצרת. הזקנות ממלמלות, שרות כל אחת לעצמה שיר חרישי ללא מילים ולא מנגינה. מבין שפתים סדוקות ללא שיניים. הן שולטות בספרד.

הביאו את צפת מספרד

מרדני דומה למרדני 650 קילומטרים. עשיתי אותם בטרמפ. איש מהספרדים שהואיל לקחת אותי במכוניתו לא ניסה לדבר איתי. ואם ניסה, חזר בו מיד שני צעדים אחורנית. אין זה גבון בספרד לדבר. לשון בלתי נבונה עלולה להשתרוב מראש חלוי על חבל.

הדרך המתפתלת ברמת אראגון וקסטיליה היא שוממה, פראית, הררית. נזכרתי בסי-בוב הישן של הקסטל — כאן יש 600 קילומטר קסטל. מאחורי כל סיבוב יכול יצועני עם רובה ישן לעצור דיוויזיה. הם, זחם, מין חום הניגר משמים לוהטים ללא צבע על הרים קרחים ללא צבע. כמה גפנים דלות מתעלפות פה ושם, ונתל חרב חותך יחד ושם את קו-הירכס. גשר הקשתות העתיק יודע לספר שבחורף מתמלא הערוץ מים נסחף. פעם, כאשר עדיין היה במה להאמין, גשפן על ההרים האלה הים המובחר ביותר של האנושות כולה — דמם של אנדרה מאלרו, ארנסט היינגוויי, ג'והן סטיינבק, ארתור קסטלר ועוד רבים אחרים. אבל זה לא חשוב, ונדלג על הפרק הזה.

חלק הגון מהדרך הזאת עברתי ברגל. נחצת השמש הלוהטת, לבדי עם האדמה הצחוחה. עליות הצב וברו על פני, והאכרים ביהמי אותי בבוקר טוב או בערב טוב, פעם בשעתיים היתה עוברת מכונית ולר-קחת אז לא לוקחת אותי. עברתי כפרים דיבם. אין דבר פיוטי כמו כפר ספרדי, על בתי הלבנים או התכולים, הדומים כל כך לצפת (אני חושד שמישהו הביא את צפת מספרד), על השוקת בברכו הכפר וה-צפת השואבות מים, בתי היין הקטנים, ישרק מחצצת קנים דקה מפרידה ביניהם ובין הזבובים ולתש השמש, אך כמה קריר בסנים!

האמיתית, לא ספרד של התיירים והגיטארות והקסטנייטות, אלא ספרד שאותה הרגשתי בכל החריפות, מבלי לראות.

בתי-יין, בתי-קוף, בתי-קפה

ברצלונה היא עיר ים תיכונית נס-לאה. ראמבלה קטלונגיה ופסאן דה גראסיה וכל הראמבלות האחרות רחבות כמו שאנו-אליזה, שוקקות אדם, ומשתפכות אל הנמל בעליות. מסביב נמל מסעדות זעירות וצבעוניות כמו במאסי, כמו בנא-פולי, עם סרטנים וצדפות. בתי יין בכל פינה, בסימטאות הצרות כמו בנאפולי, כמו בעכו.

יין לא שותים כאן בכוסות, לא בבקב-קי, רק בחביות. כל היום, בכל הרחובות, בכל הכבישים, בכל הדרכים, מגלגלים חביות יין וחביונות יין. בתי היין הם כוכים אפלים, ארוכים ועמוקים מאד ומקומרים מאד. כש-אתה עומד בפתח אינך רואה את קצה האולם, כה רחוק וכה אפל. החביות נערמות עד לתקרה.

בין כל שני בתי-יין בית-קלון אחד, ובין כל שני בתי-קלון בית-קפה, ובין כל שני בתי-קפה עוד בית-יין ועוד בית-קלון. נערים בני שמונה עשרה, דקי גורה ושחומי פנים, בעלי עינים עצובות, עומדים בבאים נכונים לשעשע את התיירים. המלצר מניח על ה-שולחן בקבוק אחד ועשר כוסות, כוס אחת בשבילך ותשע כוסות לנערים המשחקים, לנשים הצמאות ולג'יטאריסטים הקרחים. ה-גיטאריסט הקרח שותה כוסית ומנגן שיר, האשה הצמאה לוקחת כוס ומריקה אותה. בגנמייה אחת, והנער השחום יוצא במחול

ירוק, תדוי ומצפצף

פרנקו. משנת 1936 עד שנת 1939 כבש, בעזרת הדיביויות של מוסוליני והמפציצים של היטלר, את השלטון על

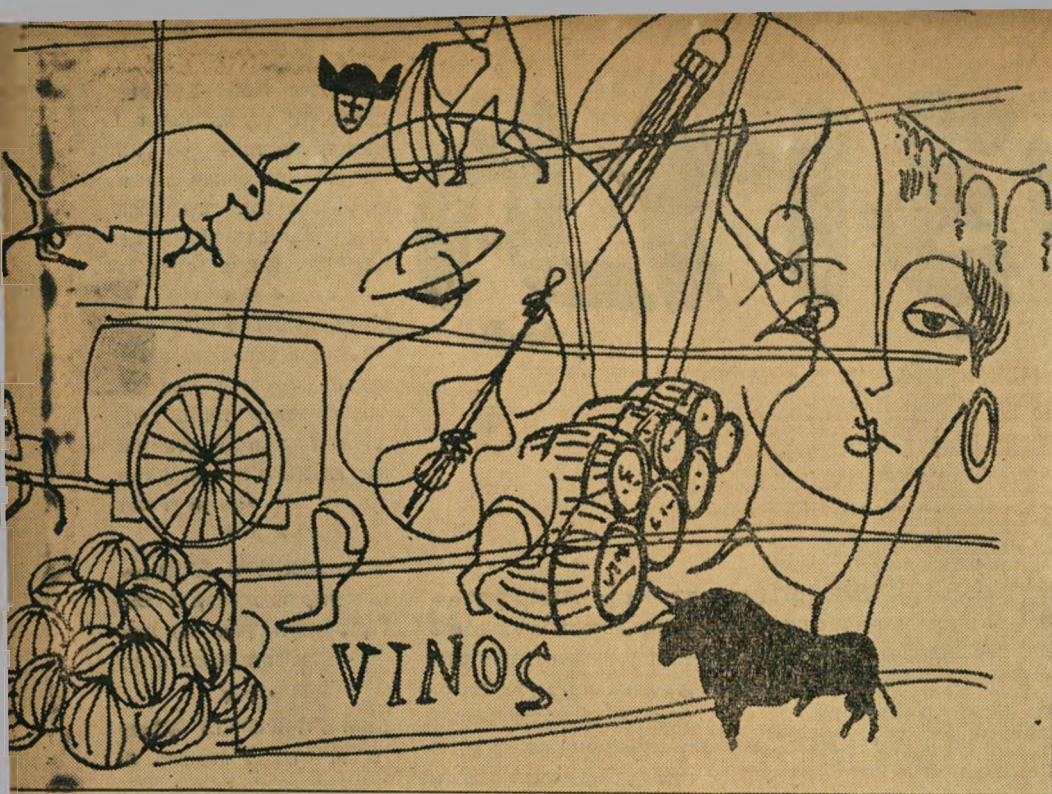
הארץ שהייתה עד אז תה שעה העניה, המפי-גרת והסוערת ביותר באירופה. בוקר אחד הועמד אל הקיר ונורה אדם בשם פדריגו גאי רסיה לורקה. הוא היה הזמיר של ספרד. היום שוב לא שר הזמיר ב-ספרד. בנות השיר שב-תו, ושירי הדולר היו-רוק של העולם החי-שי מנסר באוויר. מה זה ירוק, תלוי על ה-קיר ומצפצף? היום, ב-עזרת הדולר האמריק-ארץ העניה, המפפרת והרמוסה ביותר באי-רופה. הם התביישו ת-מיד בדמוקרטיה שלהם, ואהבו רק שליטים מי-רדניים. אחם אפשר לר-בר, אתם אתם איש-היכן אתה עומד. כמו-כן, חוץ מאשר במקרה שפילגש אתה כרתה ברית עם סריס אחד ו-יתו שמו רעל עכב-רים בקפה של עמוד החופש. אבל זה חומר טוב לטרט.

הפלמנקו. אחר הוא מבקש סיגרה, גשרה-כוסית יין, ומודה בנימוס נוגע ללב.

בתודה אחת מנצרת

ארוחת בוקר אוכלים 10.00 עד 11.00. צהרים: מ' 2.00 עד 3.00. אחר-כך ישנים, סייסה. ארוחת ערב אוכלים 10.00 עד 11.00. אחר כך יוצאים לרחוב.

רינה, מה שהספרדים קוראים מאדרילנו, ע בר במשלה, או בבנק, או חברת כסוח, או שהוא תייר, או שהוא בעל חנות, ואם אינו כל אלה הוא צועני. מדריד היא עיר חושה ביחס, וכאשר פרחו טולדו וסביליה וורנאדה, הייתה כבר קטן בשם מאגריט, בארץ בלתי חשובה ששמה קסטיליה. אם הקאסטיליאנים הם יהודים, לאחר שהש' תלשו על ספרד, הרי תמצית יהירותם מת רכות במדריד, ובשנת 1955 ריחה של מר ריד הוא ריחו של פרנקו.

פסססט...

שוטרים לבושים מדים גרמניים, וקציני המשטרה מתגנדים במונוקלים וחגורות עור רחבות. לפחות שלושה שוטר

רים עצרו אותי במדריד והעירו לי כבעט רים שאין זה נאה לשוטט בעיר הבירה ב מכסיה קצרים. הם התאכזבו מאי כאשר הראיתי להם דרכון זר, מה שגזל מהם הזדמנות למלא את תפקידם כיואת.

בבתיקהפה פגשתי הרבה גרמנים, דובי רי ספרדית רהוטה. הם עובדים במשרות ממשלתיות, והפקחים ביניהם מנהלים עסי קים משלהם. פה ראיתי את המספר הרב ביותר של מכונות פולקסוואגן. אשה גר מניה אחת מקצועית מאד, שטענה שהיא פקידה ממשלתית וחשבה איתי משום מה לערבי, התוודתה בפני שאנחנו ידידים. היא התאוננה על כמה גרמנים המתכחשים לי עם ומסרבים אפילו לדבר גרמנית, והסי ברה שהיא מוכנה להבין צרפתי שאינו אוהב גרמנים, אך לעולם לא תסכול גרמני

שאינו אוהב גרמנים — הוא פשוט אינו בן-אדם. מאחורי פוארטה דל סול, בסימטאות צרות שיד הבנקים טרם ה גיעה עדינה, אפשר לפי גוש בני-אדם. בבתי קפה ענקיים יושבות צועניות יפהפיות על הכסאות הגבוהים. רק פעם אחת בימי חי רי איתי נשים יפות כמו צועניות של מדריד — היו אלה שתי צועניות שראיתי בפאריס, ב יער בולון. בספרד ע דיין נותרו צוענים ל רוב, ולוחמי השוורים הגדולים ביותר של ספרד, כמו אל גאליו, חוסליתו וקאגאנצ'ו, היו צוענים.

הקריאה הלאומית של ספרד היא פסססט. למלצר קוראים פססט. שוטר התנועה מעיר את תשומת לבך בפ פססט. הצועניה קוראת לך פסססט. אם שכחת משהו באיזשהו מקום רצים אחריו בפסססט. דוקא מזה הייתי, מבסססססטוט.

ראש שד כרב

יש כמאדריד פנינה אחת, שרק לי מענה אפשר וכדאי לבוא למדריד — המוזיאון דל פראדו. אין לי ספק שמכל הי בחינות הוא עולה על כל מוזיאון אחר ב עולם.

הלובר דומה יותר לבית ממכר עתיקות מאשר למוזיאון, ומחוץ לאוסף הארכיאולוגי המצויין ולכמה תמונות טובות של הרנסאנס, הוא מגובב כולו בבארוק ורר קוקו צרפתי, במסגרות מצויצות ומפורחות, בגודש ללא נשוא ובתאורה רעה. הסייט נגארי בלונדון היא מוזיאון לא רע, עם שתיים שלוש תמונות. המוזיאונים המפוארים של פירנצה הם יפים, ומכילים אוצרות אמנות גדולים, של האסכולה האיטלקית כמובן, אך התמונות מוצגות שם בצורה רעה, בתאורה רעה, והגודש הוא כה מדהים עד שלעולם אינך יכול להסתכל בתמונה אחת ולהינות ממנה. הפראדו שונה מכולם. בפראדו אינך רואה מסגרות, כי אם תמונות. באולמות לא גדולים מדי, פשוטים ובהירים, ללא כל קשקושים וכפתורים ופרחים על התקרה, ב מסגרות הפשטות ביותר, בתאורה אידיא לית. חוץ מזה תמצא שם את האוסף הרפי רונסטיבי והמשכנע ביותר של הציור האי רופי בכללו. אף פעם לא נהנית מטיציאנים ורפאלים ובטיציאלים כשם שנהנית מהם בפראדו. סוף סוף יכולתי לראות ממש את

באל טראניטו התפללו היהודים המיוחסים יותר. שם מצאתי על הקיר את שמו של שרגא וייל.

בביתו הקטן של אל גרקו עדיין מפכה הי מזרקה בחצר, מיטתו עדיין מוצעת, תשישי הקדושה עדיין ניצבים בחדר עבודתו וכן הציור עם הצבעים והמבחולים מישכים תי רים להאמין שאינם צייר היה האיש.

על טולדו בלילה איני יכול לדבר. היה זה הלילה הנפלא ביותר בספרד. רק אל גרקו יכול היה לתאר לילה כזה, אף אמנם עשה זאת, הכל בכחול, ואחריו לא נולד אדם שיוכל לעשות כמוהו. נדמה היה לי שמאו מות האיש ישנה טולדו שנת נצה, כפי שהנציח אותה.

ספרד האמיתית נמחקה

מה היסטוריונים טוענים שמאו גירשו מלכי ספרד את היהודים, בשנת 1492, החלה הממלכה לשקוע. הם טוענים שלאחר גילוי אמריקה היו השליטים בטרי חים ששוב לא יודקקו ליהודים ולכשרונם במסחר הבינלאומי ובכלכלה. היהודים נדרו להולנד, שהפכה להיות אימפריה, ובחלקם הגיעו גם לאנגליה, שהפכה אף היא להיות אימפריה. אינני יודע מה מידת האמת בטענה זו, ואם יש קשר בין העובדות, אך העובדות עצמן זועקות לשמים. בתריהכנסת של טולדו הם מנומנסים עצומים לחלל שנוצר עם גירוש היהודים, ואת החלל הזה אפשר להרגיש בכל החריפות. הזכרונות כל כך טריים, כי אילו יצאו הגולים רק אתמול לדרכם הארוך כה. היה להם פעם אופי, ליהודים הללו, ואם נדרו לא לחזור לחצי אי השפנים, לא חזרו אליו עד עצם היום הזה. מיניסטד אחד בממשלה הספרדית הגולה אמר לי שכאשר התחור הממשלה הרפובליקאית לשלטון, תפ תח את שערי ספרד שוב בפני היהודים. לא ענית, כי אינני מוסמך לענות. אני מניח שסופר דבר היה נותן תשובה ממצה וגור קבת.

מאד מאד רציתי להגיע דרומה, לאנדלוסיה — קורדובה, סביליה, גרנדה, מורסיה. הצייתי את גשר אלקאטרה הצר והעתיק, שרק עגלה אי חת יכולה לעבור בו, וירדתי וחכיתי לטרמפ. ישבתי על אבן, ספרתי את הענים השחורות, ושוב מכונית לא עברה. בערב חזרתי לטר לדו ונסעתי ברכבת למדריד, ומשם לברי צלונה.

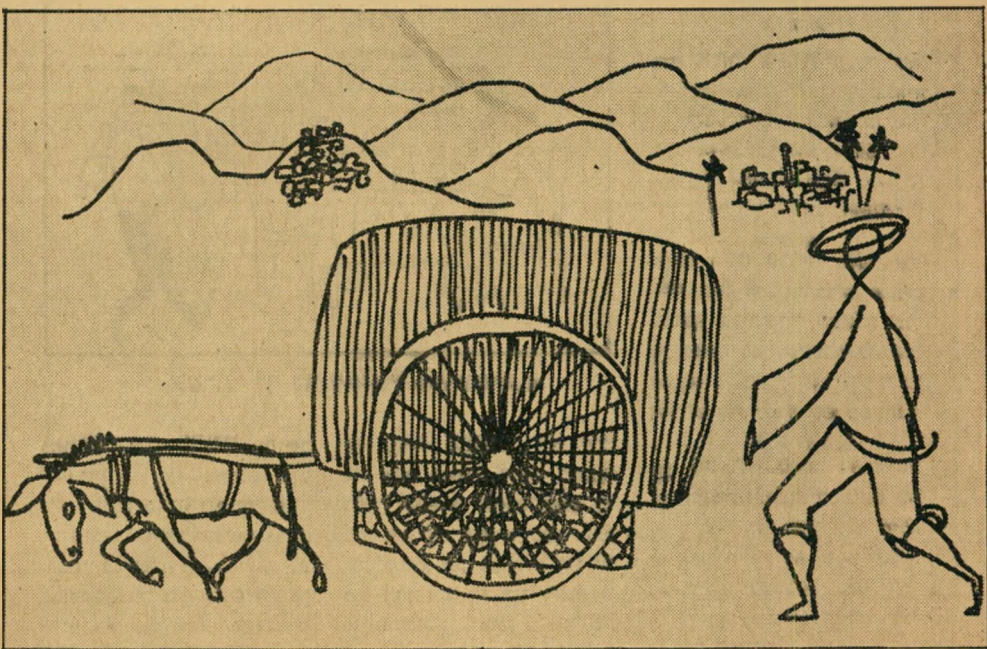
לפני שנסעתי לספרד הלכתי לתערוכת פיקאסו לאמנות דקורטיבית. לראות את גרניקה המצבה האדירה והמוזעזעת הזאת למה שהתחולל בספרד קרוייה על שם מקום ששוב אינו קיים. גרניקה נמחקה מעל המפה כשם שנמחקה מעל אדמת ספרד. ספרד האמיתית נמחקה, והיום אפשר לראות אותה רק במוזיאון בפריס. שמחתי לחזור לפאריס.

הצבעים שעד או ראיתי רק ברפרודוקציות. מוזיאון זה היה גאוותה של הרפובליקה. שלא לדבר על האולמות של אל גרקו, ולסקו וגווא, שאי אפשר להגזירם במלה אחרת אלא מושלמים. מכל זועות המלחמה של גווא הודועתי ביותר מתמונה אחת: ערפל עכור, ומתוכו מבצבץ ראש כלב. היחדי שגותר לפליטה. אינני מבין מדוע השאירו השלטונות את תמונתו של גווא על כנן. כנראה שלא הבינו.

ועל הכל, כדאי ללכת לפראדו אפילו רק בזכות היירנימוס ון אייקן בוש, המכונה „אל בוסקו". הסוריאליסט המסתורי הזה, ש הקדים את סלבור בארבע מאות שנה וצייר עשרים וארבע תמונות, על סוף העולם ועל הגיהנום ועוד כמה נושאים אקטואליים. הייתי יכול לכתוב על כך יותר, אבל העולם הזה דורש עובדות ולא הבעת דעות.

הלידה הנפלא ביותר בספרד

אזינברטיטה של מדריד יושבים כמה חוקרים ממושקפים שנמלטו מה עולם הזה אל חיק העבר, ומוציאים ספרים בעברית. ראיתי שם ספר, באותיות עב בעברית. ראיתי שנת יפות, ובאותו ספר פיוטים של הקליר, מסעותיו של בנימין מטולידה, שירים של אבן-גבירול ואברהם איבן-עזרא ויהודה הלוי, ולוצאטו, ומאמר של אהרן-העם על תחיית השפה העברית, וארה בעל גוף של ביאליק. בחנות ספרים ראיתי שני כר כים עבים של תולדות ישראל, מאת ג'ונפה ריציוטי. יחד עם ספרים של קאפקה. אינני יודע אם יש אדם בספרד אשר קורא בהם. טודילה בנויה לתל פיות על הר נשפה, יש שם כמו שני בתי כנ סיות ושמעתי הבריות אומיין כי בימים קר מונים ישבו בה מבני ישראל כמה וכמה אל פים, ואומרים ממנה יצא ר' בנימין למסעו תיו בארץ-ישראל. עיר יפה, טולדו. יפה בדיוק כמו אצל אל גרקו. בתים קטנים, צבועים בתכלת או ב לבן, בתוך הבית חצר. מסביב לחצר מרפסת קה קטנה, מסביב לי מזרקה פרחים. צריחי כנסיות וקתדרלות, ג שרים עתיקים — גשר אלקאטרה — על נהר הטאחו המתחלל מט ביב לעיר, סימ טאות תלולות, וצל ה אלקאזאר נופל על ה עיר. בסנטה מאריה לה בלאנקה התפללו פעם פשוטי היהודים.

תורה וציונים

ושב זיינה קארל אלט
 שולד, שהועמד לדין כאשמת שוד, טען להגנתו כי עד לפני חודשים ספורים היה אדם ישר, אולם לאחר שנפל למשכב, נעושה לו עירורים, ואני בטוח כי הכניסו בי מדמו של גנב!"

יסמעייל חסאן, מקהיר, שנאסר בעונן רצח אחיו, טיפס בפני השופט את הסיפור הבא: "חלמתי שראשו של אחי אינו אלא אבטיח, והחלמתי לפי תוח אותו כדי לראות אם הוא בשל די הצורך."

פורט ויליאמס, קאנא
 דא, הסביר מיטר קארלוס כי הצית יער מתוך תקוה שיקבל עבודה בכיכובו השנייה."

מזוף ברייטשורר, תושב ברונשווייג בגרמניה, שי הודה בפני השופט כי רצח עשרה אנשים בתקופה של שלוש שנים, הסביר באדישות: "לכל אדם יש עיסוק-חביב עליו, אחד משחק בשחמט, השני בקלפים, אני הורג אנשים!"

יר העיר אלנבי באר
 צות-הברית, מקום בו אסור לפי החוק לצוד ברווזים מחוץ לעונת-הציד הרשמית, נתפס צייד שירה ברווז בשעת מעופו ב"אחיר. הוא הסביר: "פשוט התבלבלתי. היה נדמה לי שזאת ארנבת."

אחר שנאשם בהכאת שוטר, טען ג'ון אלדריי, תושב דאלס בארצות-הברית: "ראיתי שזבורה עמדה לו על על צווארו והחלמתי לא להניח לו להיעקץ. לכן הכיתי בה חזק ככל שיכולתי."

דם שנתפס כשהוא מניסה לחדור מבעד לחלון אל תוך חילה בעיר וולאבי בדנמארק, הסביר כי בעצם יש בדעתו ליהנות למצחצח-חלונות, וכל כוונתו היתה להתאמן מעט במקצוע החדש.

שנאסר לאחר שירה 35 קלעי אקדח בתקרה, בקיבוץ ובחלונות של חדר-השינה

ואיך אוכל להיות בטוחה שתישאר נא מן לי?"

שלו, הסביר צ'ארלס דיימס, תושב שב פילאדלפיה, כי בעצם התכוון להתאבד ולכן ערך חזרה קצרה.

כשאתה מאחר במוקר לעבודה, מופיע לבית-הספר מבלי להכין שעורים, בא הביתה לאחר חצות ללא נימוק משכנע או עושה משהו שאסרו עליך לעשותו - עליך להכין כמונן תירוץ מוצלח. בישראל, ארץ התירוצים הקלאסית, מורגש מומן מחסור במדריך יסודי לתרצנים. לפי שעה, מוגשים בעמוד זה כמה עשרות תירוצים כפי שהושמעו במציאות. כחומר ללימוד.

עיר מודסטו בקאליפור
 ניה, לאחר שנאסר באשמת נהיגה בשעת שיכרות, סירב ריי צ'ארל קולסאו לעבור את מבחן הפיכתות המקובל, טען בצדק: "אין זה היגון להכריח אדם לעבור מבחן זה דחקה כשהוא שייכור!"

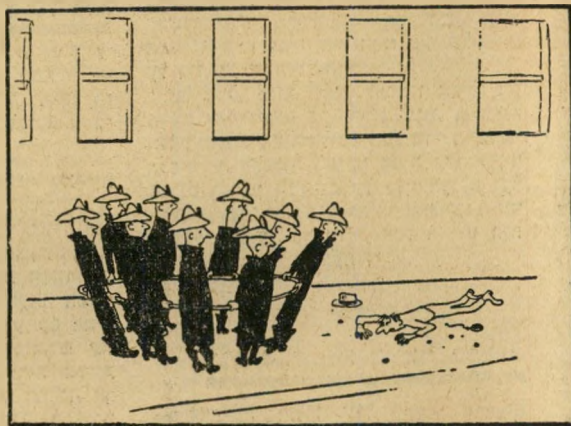
זואן הנאייט, זבנית ב"חנות סדקית בפאריס, הודתה בפני השופט כי לקחה 474 ממח"סות ללא ידיעת בעלי-הבית. "אור" לם לא היתה לי ברירה" טענה היא. "סבלתי כל החורף מזלת, והתכוננתי להחזיר את הממחסות מיד עם בוא האביב."

זרין קופות מהעיר דאלס בארצות-הברית, שנתפס בעצם נסיונו לפצח את קופת ה"סניף של ציינו ניישנל באנק, טען כי כעבור שבוע היה עליו לעמוד למשפט על שוד מוויזן קודם, ו"היה עליו לאסוף מעט כסף למי" מן הגנתו במשפט זה.

טוזה, ארצות-הברית, נעצרה מרת לינה פרקינס שנטעה במשך רבע שעה כשי"דה מושטת החוצה מבעד לח"לון, הסבירה לשוטר התנועה: "לא, לא התכוונתי להסתובב. רציתי רק לייבש כראוי את ה"כעל הצפרניים שלי."

זואלנסיה, ספרד, הסביר חזרה מיגואל מדוע ישב כל זמן הנסיעה ברכבת וקילף בצ"ר על יידי המשטרה אחרי שחי"ר

יימון מקדוני, תושב אונטאריוס שבקאנדה, שנע"ר על יידי המשטרה אחרי שחי"ר

"סליחה!"

פרו, הודה אלברטו ריי
 נה כי ירה במנגינה-הגיטרה שהשמיעו סרנדה מתחת לחלונו לכבוד יום הילדתו. "לא היה זה יום הולדתי" טען.

רף וגידף איש זר שהתקרב ל"ביתו, טען כי הוא היה סבור שזהו אחד מקרובי אשתו.

רף וגידף איש זר שהתקרב ל"ביתו, טען כי הוא היה סבור שזהו אחד מקרובי אשתו.

אחר שנאשם בתקיפת שלושה זרים, הסביר אלברט גיבאני, ספורטאי תלמיד בית"ספר תיכוני ברומא: "הייתי מוכרח לבחון את מידת הכוח של ידי הימנית."

מנגן סאכסופון, שנאסר בלונדון לאחר שניגן ברח"בות וקיבץ נדבות, טען בפני שו"פט כי הוא נוהג לנגן בחוץ רק מפני שהאקוסטיקה משובחת הר"בה יותר מאשר באולמי הקונ"צרטים.

מנגן סאכסופון, שנאסר בלונדון לאחר שניגן ברח"בות וקיבץ נדבות, טען בפני שו"פט כי הוא נוהג לנגן בחוץ רק מפני שהאקוסטיקה משובחת הר"בה יותר מאשר באולמי הקונ"צרטים.

"אמרתי לך לא להזמין בצרפתית!"

ערה בשם שילה קול"מאן, תושבת סינדי באוסטי"רליה, הסבירה לשופט מדוע גנ"בה מהניו יורק שונות בעיר 313 לבני-נשים, 147 חצאיות, 117 זר"גות תחתונים, 78 בגדי-רצפה ו"30 סודרים: "היתה לי הרגשה שהולך ומתקרב משבר כלכלי."

מאליגאן ברייט, תושב שיקאגו, לא התרגש כלל ועיקר מן העובדה שבכיסו מכני"סיו נמצאו עשרות חפצים גנובים, הסביר במשטרה: "באמת, לא שמתי לב מה היה בכיסים כש"קניתי את המכנסיים המשומשים האלה אתמול."

דם שנעצר בעיר נוקס"זיל, ארה"ב, לאחר שסי"רב בלבום את מכוניתו לקול"הסירנה של מכונית המשטרה ש"רדפה אחריו, הסביר אחר כך: "חשבתי שהנערה שישבה במ"שב האחורי של המכונית היא שרקה!"

ק שדווייס, ממונט"גומרי באלסקה, שנחפס כשי"הוא מצלצל בטלפון ציבורי ל"עשרות אנשים זרים, נקנס כחי"מישה דולאר למרות טענתו ה"משכנעת: "רציתי לרכוש לי מכ"ריס בעיר."

דטרויט, ארצות-הברית, הסביר סיימונס מקלוד מדוע הבעיר את הבית שגר בו: "לא סבלתי את השכנים!"

עיר אפונאו, ארצות-הברית, יצא אדם לקנות לאשר"תו אבקת טאלק, חזר כעבור 43 שנים כשבדו הסאלק והעו"ד מהכסף שנתנה לו, הסביר בפשטות: "יש לי זיכרון מצו"י!"

יון פרסקין, שנתפס שלוש שנים לאחר שברח מבית"הסוהר בעיר ליסבורג, ארצות"הברית, יצא אדם לקנות לאשר"תו אבקת טאלק, חזר כעבור 43 שנים כשבדו הסאלק והעו"ד מהכסף שנתנה לו, הסביר בפשטות: "יש לי זיכרון מצו"י!"

הפעם כדי שום תירוץ, צים, טוראי קליין
 עלי לבדוק את האהל"שלך!"

הברית, הסביר לתופסיו: "לא יכולתי לסב"ל את היתושים ב"בית-הסוהר."

יים משיקאגו, שנתפס בשעה שניסה לגנוב את אר"נ"קו של שוטר ברכבת התחתית, הסביר: "נמנמתי, והידי שלי הלי"כה בעצמה את תוך כיסו."

ארל דובוא, תושב ה"עיר ליל בצרפת, שנתפס ב"שעה שניסה לגנוב את המכונית ה"29, הסביר: "רציתי כבר פעם ללמוד לנהוג."

אחר שירה באשה שר"אה אותה הולכת בלוית ארוסתו, הסביר דומינגואז חר"או, תושב בואנוס איירס, אר"גנטינה: "חשבתי שאני נפטר א"ח"ת ולתמיד מחזותי לעתיד."

דם סלייד, תושב אל"סנה, ארצות-הברית, הכחיש בתוקף כביית-הדין האשמה ב"בר גניבת כסף שיחוסה לו, טען להגנתו: "באותו יום נסעתי ל"דטרויט כדי לגנוב שם מכונית."

ייה האנט, בן 14, תושב ס"דניי, אוסטרליה, ביקש את העיתונאים לא לכתוב אף מילה על מעשה-הגבורה שלו, הצלת נער טובע מגלי הים: "אם ישמי"עו על כך בבית-הספר, מיד יטי"לו עלי לכתוב חיבור."